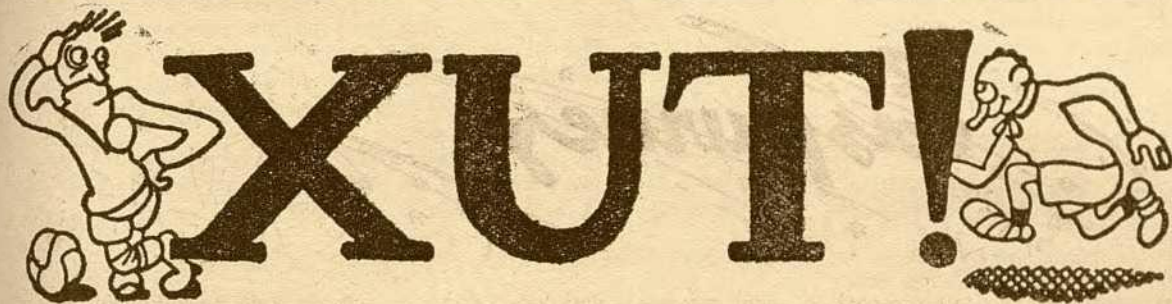

15 centims

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ:

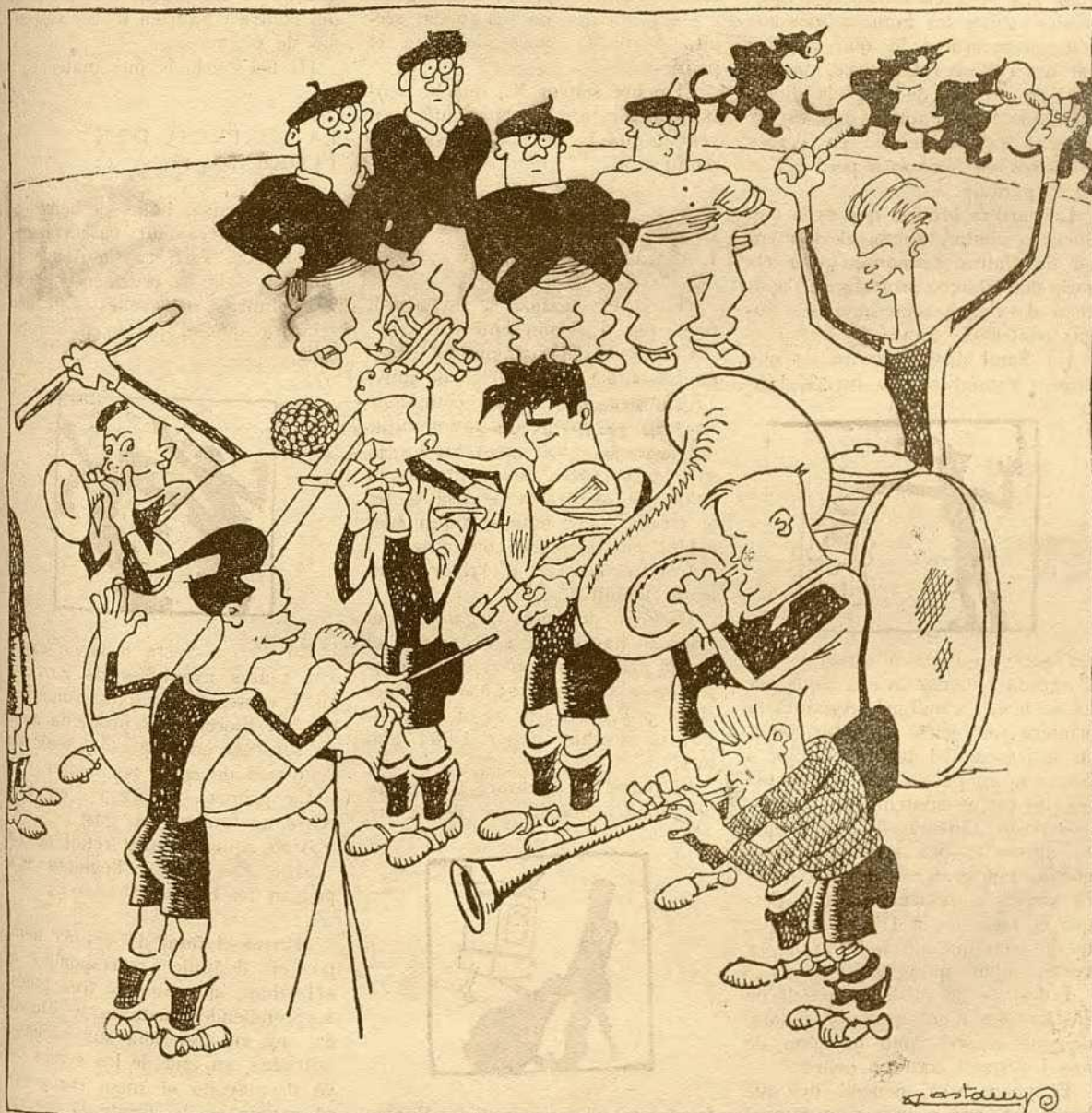
ANY IV — NUM. 243

APARTAT DE CORREUS 925

CONSELL DE CENT, 201

BARCELONA, 28 DE JUNY DE 1927

TELÈFON 3565 A

Els del «Barça». — Va? Va! Aliron! Aliron! Morament som campiona!
Els de l'«Arenas» — Alirún! Alirún! El campeón es «Irún».

LES «BRONCAS» D'EN SAMI

Les broncas d'en Sami han vingut una cosa popular. L'«Hom-bre-llagosta» és dels que, quan s'enfaden, no tenen pèls a la llengua. Els seus escàndols són apoteòsics. Entre les broncas més sorolloses recordem la que va clavar a en Torres Ullastres, davant de l'astorament de tots els directius. En Sami, aquell dia, es va superar a si mateix, i en Torres Ullastres va arribar a perdre l'ús de la paraula.

La darrera bronca, que és la que anem a contar, succeí el diumenge de l'altra setmana, quan els socis del «Barça» protestaren l'aparició de l'equip que havia de jugar contra el «Sans».

En Sami distingí entre els que més escandalitzaven un signifi-

cat soci, aspirant a directiu, que li agrada remenar la cua i que per tot se fica, i s'indignà. Aguantà la primera part sense ni piular, però, en retirar-se del terreny de joc i trobar-se en passar per les baquetes, no pogué contenir-se.

—Vostè també?—li digué amb to agressiu.—No se'n dona vergonya, tan gran? I després encara vindrà a remenar la cua perquè el facin de la Directiva? Que no ho veu que no li estan bé, a vostè, segons quins papers.

I després de dir-li un parell de fàstics, se n'entrà als vestidors, deixant el soci amb un pam de nas i vermell com un pebrot.

El pobre soci, penedit del que havia fet, anà a trobar en Sunyol perquè intervingués.

En Sunyol, amable i condescen-

dent, entrà als vestidors i digué a en Sami:

—Aquí fora hi ha el senyor X., que diu que ell no protestava, i que vol parlar amb tu.

En Sami es redressà amb les mans a les anques i respongué:

—Es veu que no ha quedat servit. Porteu-lo, porteu-lo, que el pentinaré.

El pobre senyor X., que ho sentí de fora estant, desaparegué, convençut que ja no podria ésser directiu.

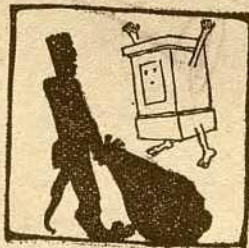
EL BENEFICI DE L'ALCANTARA ::

Ha costat arribar a un acord, però, per fi, s'han entès.

Com que l'abonament del camp de Les Corts acaba el 30 de juny, l'Alcàntara, que és un comptable de primera categoria, comprengué que la cosa aniria magreta, car la majoria de socis, aclaparats per la calor, es quedarien a casa a fer el tresillo. Per aquest motiu han calgut una sèrie de conferències i entrevistes per tal d'arribar a un acord definitiu.

Després de molt regatejar, el «Barça» ha accedit a organitzar el partit pel seu compte, comproment-se a entregar 15,000 satisfaccions a l'Alcàntara, sigui quin sigui el resultat material del mateix.

El partit es celebrarà a primers de juliol i l'equip que deurà en-

frontar-se al primer del «Barça» serà una selecció espanyola.

Tot anirà bé i l'Alcàntara ja

circula amb un automòbil amb número de proves.

El «Barça» perd un bon element, i els socis aniran a retre-li l'homenatge que es mereix.

La Directiva, però, li ha pregat que no es sacrificués més pel club, del contrari haurien de fer suspensió de pagaments.

Hi ha sacrificis que maten.

LA SORPRESA D'EN FLORENSA :: :: ::

En Florensa, home de bons instints, temperament casolà i poc explorador, sortí cap a Alemanya amb un dalit de veure coses noves i d'admirar meravelles com una criatura que el porten a «El Siglo».

En Perico Serra li havia explicat tantes aventures de ferrocarril i tantes coses extraordinàries, que en Florensa es prometia anar de sorpresa en sorpresa i tenir un reguitzell de coses per contar.

La primera sorpresa d'en Florensa no fou del seu gust.

Amb aquest senzill retall de La Noche els nostres llegidors se'n podran fer ben bé el càrrec:

«Hasta el final del primer tiempo el dominio correspondió al «Hertha», que marcó tres goals, sorprendiendo bastante a Florenza, que no esperaba sus valientes entradas, en una de las cuales cayó desmayado el meta europeo al recibir en la frente el pie del delantero centro alemán, al intentar éste el remate.»

Realment, n'hi havia per quedar sorprès i desmaiàr-se.

Si aquesta sorpresa els davanterers de l'«Hertha» ens la fan al camp del «Barça», ens escruixim de pensar en ço que hauria succeït.

Després d'aquesta feta, en Florensa ha perdut tota la il·lusió de viatjar i diu pestes dels alemanys i dels marcs.

Sobretot dels marcs de les portes.

LA PISTA DE L'SCARONE

La pista de l'Scarone s'ha perdut.

Amb motiu d'això, cal que, per salvar el nostre prestigi i els lectors no ens tinguin per uns vulgars circuladors de bòfies i uns «paveros», donem totes les explicacions que són del cas.

Quan varem dir que l'Scarone tornaria, és perquè sabíem:

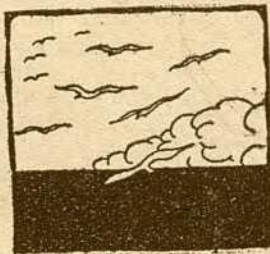
I. Que un senyor de Sant Feliu de Guíxols havia anat a trobar la Directiva del «Barça» per demanar informes de l'Scarone» i saber quina era la seva conducta, si era bon xicot i si el tenien per un home formal, car no volia que

el seu gendre fos un baliga-balaga.

II. Que l'Scarone havia escrit una carta al «Barça» oferint-se per jugar la temporada vinent i demanant condicions.

III. Que el «Barça» li havia respost que únicament podia assegurar-li un sou de 800 pessetes cada mes, però que entre una cosa i altra podria fer-ne 1,500 molt descansadament.

IV. Que l'Scarone havia em-

barcat a Montevideo con rumbo hacia ad.

Si en sortir de Montevideo l'Scarone es va repensar i va manar posar proa en direcció a Nova York, ja no sabem què dir-hi.

Amb això nosaltres no hi tenim cap culpa.

No obstant, encara ens jugarem un pollastre que l'Scarone,

el dia menys pensat, compareixerà i ens donarà una sorpresa.

Nosaltres no perdem l'optimisme ni sota les rodes d'un camió.

DOVA (FILL)

HÍPIQUES

Amb aquella elegància que ens caracteritza, anàrem al «Polo» i ens engrescàrem veient córrer aquell bé de Déu de cavalls ensenyats, que salten els obstacles com el mateix «Spirit of Saint Louis».

Els premis «Nacional» i «Baró de Benimúslen» foren guanyats, respectivament, pels cavalls «Sofista», muntat per don Lluís Cabanas, i «Palpo», muntat per don Angel Samalo.

Nosaltres, que ja som sidralistes de món i ja comencem a distingir un cock-tail d'una medicina, atraguérem les mirades de tot hom.

El senyor Corella, ànima de l'organització, ens ha promès que l'any vinent ens nomenaria àrbitres de l'elegància i espectadors imprescindibles.

X.

EN LLORENS VA DE «VERBENA»

—Parem aquí?

—No, tireu avall, que no puc sofrir les parades de xurro!

LIBRERIA

—Si ens atrapen comprant el diccionari, tornaran a dir que ens en anem a Nova York.

—No; aquesta vegada ja saben que el «Barça» se'n va a Anglaterra.

FEDERACIONADES

EL CAS SANGÜESA

El remenut jugador «sabadellenc» està que treu foc pels queixals perquè la Federació no decideix el que s'ha de fer amb la seva denúncia.

Certament que té raó per escamar-se, car en Papell obté una victòria per «noca», i com a premi l'obsequien amb un any de descans, i en Sangüesa perd, també per «noca», davant l'Aragay, i al vencedor no li atorguen la recompensa a què s'ha fet mereixedor. Ben mirat, el cas és el mateix, però pels federatius no ho és; és a l'inrevés, perquè en el cas dels sabadellencs el castigat ho hauria d'ésser un federatiu, i això no és possible. La impunitat és un dels tants avantatges que dona el disfrutar un càrrec dins el casal de les trampes i mandangues.

L'únic recurs que li queda a en

Sangüesa és reptar l'Aragay a un nou combat, si és que s'hi veu amb cor, del contrari haurà d'accontentar-se amb el «noca» soferit, que al cap i a la fi no ha de molestar-lo, donada la seva inferioritat en pes, envergadura i experiència.

EN SALVA EN ESCENA

Altra volta, sí, senyors. Fa pocs dies va convocar una reunió de federatius de menor cuantia, addites al «Barça», per fer una candidatura de pes per la propera assemblea del Provincial. Els elegits, per poc pes que tinguin, sempre superaran els que han de marxar, i això ja és consolador i a més un bon començ.

De totes maneres, com que en aquest món sempre hi ha un descontent, sembla que algun dels clubs que han d'ascendir als llocs que aviat quedaran vacants no és dels gust de determinats membres del Regional que viuen per la part del Poble Nou i de Sant Martí, i la influència d'aquests senyors potser podria variar la candidatura confeccionada per en Salvà.

Això sols podem dir-ho a títol d'informació, sense garantir l'èxit de les gestions; però que aquestes

són ja iniciades, poden creure-ho i pujar-hi de peus a ulls clucs.

Resumint: «Maremànum» a la vista, que és el que convé, engreixa i distreu, sense pagar res per l'espectacle.

ELS «QUINTOS»

Dintre de poc ingressaran a la Federació. D'entre ells, el de més categoria és en Sunyol, que substituirà en Soler en la representació del «Barça».

Ho sentim pels vells. Amb l'ingrés d'en Sunyol s'ha acabat la poca tranquil·litat que els restava. Els que lamentaven els discursos d'en Trabal, no sé pas què diran, ara, perquè si bé els discursos del delegat per Lleida es fan pesats perquè són inacabables, els d'en Sunyol uneixen a aquesta calamitat l'ésser dits en un to declamatori i replets d'una mena de paraules tan rebuscades com indesxifrables, que fan pensar en el suïcidi o en l'agressió, prescindint de tota mena de consideracions.

Segurament que si a la Federació deixessin a en Sunyol fer els discursos en vers, li robarien el cor...

IRÒNIC

Notes de societat

Dijous passat, el fill del boxador senyor Picafort, que conduïa un flamant «Rolls», sofí un important accident automobilista.

L'automòbil, però, va resultar il·les.

Ens en alegrem.

Acaba de contraure matrimoni amb la senyoreta Rosa Blanca de Punxes el popular i discutit àrbitre de futbol senyor Badoc.

En sortir de l'església fou molt apedregat.

ULLS DE POLL

Remet en patiren, al propen el famós

**CABICIDA
CERCAVINS**

Venda: Casa Segall
centres d'especialistes i
farmàcies

DIPÒSIT
Unió, 5, farmàcia

Depurau WOKER

Purifica la sang
ricada. Evita
i cura gran,
herpes, picors i
tota mena d'erupcions de la
pell.

Venda: SEGALL
Centres d'Espe-
cialistes i Farmàcia
J. FERRÉS PIE
Corts, núm. 560

Ahir va arribar amb el directe de Gratallops un tros del primer equip local que va anar a exhibir el seu joc contundent i afligiranat en la veïna població de Vilallops.

S'espera amb gran expectació l'arribada dels altres trossos de l'equip.

Ha deixat de fumar caliquenyos l'admirat directiu senyor Rosquilla.

Es creu que gastarà puros per a poder «anar tirant».

El nedador i simpàtic amic nostre en Josep Braç Llarg, que acaba d'examinar-se, ha obtingut tres carabasses fenomenals.

Com a bon nedador no ha acceptat les carabasses per seguir la carrera.

El primer equip de rugbystes del «Poble Sec» ha organitzat un torneig esplèndid en l'espai local de «La Sombra Violeta».

Creiem que registraran les 540 hores seguides de ball sense esbugar.

Ha canviat de porta l'infatigable porter Llangardaix, un dels principals elements del «C. D. Escuradents».

Es diu que ha deixat la porteria pel «principal».

COMTE DIUS

Articles per a tots els esports
FONOGRAFS I DISCOS
LA NACIONAL: Sta. Anna, 21

semblar que seria més distret seguir les discussions d'aquells dos senyors que no pas contemplar l'ensopit partit entre els dos rivals, i per això aviat feren rotllo al voltant dels que discutien, que no acabaren els qualificatius fins que un d'ells (el senyor segon) va ésser del parer de pegar una garrotada al seu rival, que es va veure precisat a tornar-s'hi.

A partir d'aquest moment, la gent va considerar que per sobre de l'afany de distreure's s'hi havia de posar els sentiments humanitaris, i es decidiren a descompartir els combatents quan l'un portava un nas com una regadora i l'altre tenia un ull una mica més negre que la tinta xinesa.

Una volta explicats els seus arguments, es va aclarir que es tractava de dos socis del «Júpiter», que l'un era un fanàtic de mena i l'altre era un senyor tal com havia d'ésser, que no era del parer que s'hagués d'insultar els jugadors contraris, amb tot i que actualment no existís allò de la llei de l'hospitalitat. No cal dir que l'ocurrència va ésser celebradíssima entre els espectadors a aquell partit, que varen acordar unànimement que si no arriben a ésser aquella munió de bolets, a hores d'ara encara s'estarien penedint d'haver anat a veure aquell partit.

Furgant de tot arreu

EL QUE POT UN MALENTES

Els volem explicar una cosa molt curiosa que va passar l'altre diumenge al camp del «Júpiter», en un partit que jugaren el propietari del terreny i l'«Iluro», de Mataró, perquè es puguin fer càrrec del que pot un malentes acompanyat d'una mica de fanatisme, i que és una mostra de l'estat actual del nostre futbol.

Tal com dèiem, es discutia un encontre entre el «Júpiter» i l'«Iluro», que són un parell de clubs no massa amics, que diguéssim, ja que els partits del grup «B», sobretot els de l'any passat, motivaren algunes renyines entre ells.

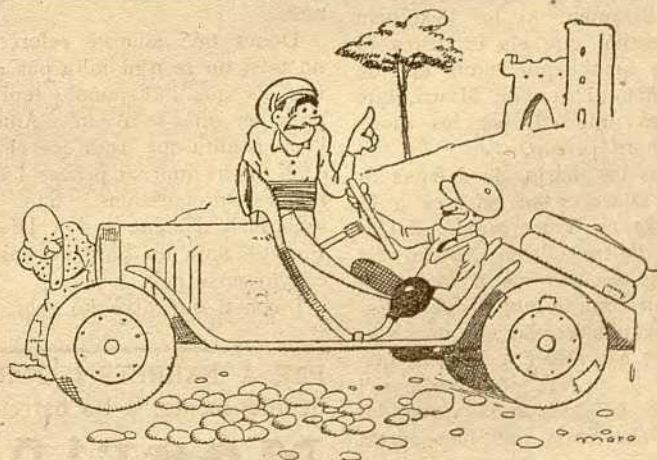
Al camp, i com a espectadors, hi havia un parell d'individus drets, o millor dit, arrepnjats a la barana que volta el terreny de joc, i sense ni tan sols dir-se paraula, l'un d'ells es mirava malament a l'altre, perquè la manera d'animar els jugadors que tenia aquest senyor anomenat segonament, deixava molt que desitjar, segons l'humil parer de l'anomenat en primer lloc.

De sobte un jugador del «Júpiter» entrà en forma violenta a un de l'«Iluro», i un nen que acompanyava al segon senyor, en lloc de reprimir el joc violent emprat pel jugador del seu club, l'animà amb una expressió tan gràfica i positiva, que el senyor primer, considerant que ja li havia arri-

bat la mosca al nas, se les va emprendre contra el pare de la criatura, dient-li que fes el favor d'ensenyar de modals al seu fill, ja que aquella manera no era la que tota persona ben educada té de comportar-se.

Bé, ja hi varen ésser. El segon senyor, en lloc de donar les gràcies a l'altre per l'avís tan posat en raó, va optar per aixecar el gall, i dir un parell de paraules gruixudes al senyor de la mosca al nas, que no va poder per menys de protestar indignat contra aquell pare que tenia tan mala educació com el seu fill.

Als espectadors del costat els va

—Hi ha benzina en aquest poble?

—Pregunti per l'alcalde. Es l'únic que gasta encenedor.

DEPORTISTES!

L'aigua de Colònia

Varon Dandy
Para Caballero

usada en friccions, tonifica els muscles, refresca la pell, suprimeix la fatiga i comunica al cos una fragància d'alta originalitat varonívola

PERFUMERIA PARERA - Badalona

L'EXCURSIO DE L'«ES- PANOL» :: :: :: :: ::

L'«Espanol», que es veu que, fet i fet, ho diu seriosament això de marxar cap a les Amèriques, ja ha fet públic l'equip que s'emportarà, que és el que ja la premsa ha vingut anunciant des de fa un quant temps, i que tothom ja sabia. Solament hi ha l'excepció d'en Perelló, que els cronistes ja donaven per segur amb els de l'«Espanol», i la d'en Mauri, que no anirà amb ells per les raons que tothom ja sap.

Segons els diaris, de defensa hi anirà l'Olaso, i de reforços a la davantera en Valderrama, en Galatas i l'altre Olaso. No cal dir que això ha sorprès a molts, si tenim en compte que els de l'«Espanol» varen acordar que no s'emportarien cap reforç a Amèrica que no fos ja segur, per quedar-se'l pel club la temporada vinent, i, segons els diaris que han portat aquest equip, solament en Galatas i en Valderrama semblen estar decidits a quedar-se a Barcelona,

amb l'únic fi d'augmentar la molt cèlebre si que també brillante confraria dels gatos periquitos.

Fins aquí allò dels diaris. Ara, nosaltres els n'explicarem una altra que vostès no la deuen saber.

Vostès saben quins són els reforços que el «Madrid» se n'ha emportat cap a la seva excursió? Vostès no saben que hi va en Triana?

Doncs bé; aquests reforços (si no tots, no se n'hi falta pas gaire) són els que l'«Espanol» tenia segurs per anar-se'n cap a Amèrica, i ara resulta que, com que el «Madrid» hi ha marxat primer i els fa millors proposicions, han pirat amb ells, deixant a don Dioscero Faristol amb un pam de nas i la canya sense peix.

I consti que això ho sabem de

PER A BARRETS I GORRES
de totes menes, a les barreteries
Magriñá

Hospital, 45 : Plaça Sta. Anna, 1
Gran assortit en barrets de Palla

bona tinta, com també que els de l'«Espanol» es refiaven que l'any vinent en Triana seria el que els decidiria el poder anar, no solament al campionat d'Espanya, sinó el de tenir segur el títol de campió, que fa tants anys que empaiten i que ara com ara no poden haver!

VADE-MECUM

Ràdio País del Sidral

(TRECE METROS Y MEDIO)

PROGRAMA PARA HOY

21'00.—«Memorias de un delantero». Lecturas recreativas a cargo del fenomenal e inimitable señor Samitier (a) «Hombre-lagosta».

21'15.—El «Trio Tena» nos deleitará con sus despampanantes baillables modernos bajo el siguiente programa: «Adiós, bimbital», tango; «Wayá shut to have in the sharshen», charleston; «Olé tus

formas, Sastre!», americana, y «Bajo la tribuna», pasodoble. Exitó! Exitó! Exitó!

21'30.—Discos de gramófono por el popular señor Sancho.

21'35.—Retransmisión de la Asamblea que se celebrará en el País del Sidral con disparos, asesinatos, etc., etc. (No apto para vegetarianos.)

21'50.—«La necesidad de una clínica deportivo-medicinal». Tema de espeluznante interés por el doctor Paulino Alcántara.

22'00.—«Las ventajas del matrimonio». Consejos del hogar altamente educativos, por el extremo azul-grana señor Piera.

22'10.—«Nostalgia!». Poesía horrorosamente sentimental, por un socio del «Europa».

22'20.—El canario Arocha cantará escogidas canciones criollas, entre ellas las siguientes: «No te

Policlínica BA CREU

Carrer de Sant Pau, 40

UROLOGIA: Curacló ràpida per mètodes moderns

duermas, marcador», «Pásame el balón, amigo!», «No me lo hagas, que es penal!», «Portento diminuto, no te pares ni un minuto». Esta última será dedicada al simpático guardameta Llorens.

22'40.—«Cómo debemos ser entrevistados». Elegante asunto, discutido por el mejor meta del mundo don Ricardo Zamora.

22'50.—«La caza del mosquito en «La Manigua», comedia corta, en verso, por un socio «realista».

23'00.—Cierre, hasta la temporada próxima, de la estación.

EL «SERENO» DE L'ALTRE BARRI

imparcials, bé podem dir-hi la nostra.

Ningú no pot dubtar de la competència i imparcialitat d'en Casanovas. Nosaltres ens guardarem bé prou de negar-li la supremacia en qüestions arbitrals.

Però mirant una mica prim, podem afirmar que quan va cridar *break* va ésser perquè no hi havia més remei i que se'n va estar tant com va poder.

L'empresa del «Nuevo Mundo» es va servir tant el *derecho de al-terar el programa*, que a darrera hora vàrem perdre la xaveta i a hores d'ara encara no estem segurs de qui va boxar.

Els primers a pujar al ring foren en Carbonell i l'Albareda, els quals, per mitjà d'una boxa tan primitiva com remota, es masegaren durant quatre *rounds*, guanyant per punts el segon.

La presentació de l'Amalie fou contundent. El seu contrincant, en Ferrer, va anar de corcoll al segon *round*, sense ganes de tornar-se a aixecar. El basc demostrà posseir un puny de ferro colat junt amb un estómac de pa de pessic.

En Rodríguez i l'Herro s'esbatussaren amb un braó i es repartien unes mormes que feien brollar els blaus com bolets. Hi havia moments que semblava que cap dels dos ho podria comptar. Després d'haver perillat tots dos, en acabar el combat els jutges fallaren *match nul*.

FLATUS

Per culpa d'en Vinez no hem pogut acaparar els títols de campions d'Europa.

A l'estranger, però, se'n riuen. Es riuen fins dels títols que poseim.

Mentre els nostres campions no posin el títol en joc, tot anirà bé. Però el dia que en Ferrand i en Ruiz s'estrenin, adéu títols i adéu il·lusions!

Per ara, amb l'únic que tenim cinc cèntims de confiança és amb l'Uzcudum.

El senyor Larruy, que redactant gasetilles de boxa és un Danton, seria ideal si no tingués tan mal geni.

No pot sofrir que li posin en quarrenta cap panegíric, ni que hi hagi escèptics en matèria de Bouches du Rhone.

I quan el senyor Larruy s'enfada, amenaça amb castigar a tots els periodistes sense postres i condemnar-los a l'ostracisme.

Quan és més terrible, però, el

senyor Larruy, és quan firma amb pseudònim.

La *còlera del Averno*, comparada amb els seus espeternecs, són llumins del *monopolio*.

Ja vàrem dir que les excuses que donaria en Ruiz serien divertides.

Retallem:

«Dice que el público desanimó en todo momento a Antonio Ruiz con su acendrado partidismo en favor del catalán; las bromas y las «pullas» dirigidas al campeón con motivo de su título fueron un eco constante en la sala, y por si esto era poco, el árbitro, influenciado, se «pasó» al público y coadyuvó a la derrota de Antonio Ruiz.»

Després del trist paper que va fer com a campió d'Europa, creiem que el millor que pot fer és callar.

Amb tot, nosaltres, com a bons

Casanovas

En Tormo se les va haver amb el petit Aracil, que, en veure's apurat, lluí un vast repertori de trucs de guardarropla i de recursos d'escombriaire. En Tormo, però, va guanyar el combat per punts.

L'Arpal va fer un bon combat, i l'Oroz en féu un d'apoteòsic. Aquest minyó va per bon camí i demostra pasta de boxador.

En Danfi i en Pérez varen fer el dòmino, i el públic els va dir el nom del porc.

VIVERT Vi natural escumós Aperitiu i digestiu

En González baté en Subietas, comportant-se com un excellent campió.

En Sàez i en Rayo feren una exhibició que va satisfer al respectable.

El públic no respongué al programa, i quedà molt malament amb en Garcia, que es mereixia quelcom més.

marcat l'Arc de Sant Martí, que, si fa o no fa, són els colors del «Barça». Aquest gust li costa un dineral, puix s'ha vist obligat a fer un contracte amb el sol, el qual s'ha compromès a sortir cada dia que ell es banyi. Així és que el dia que el sol deixi de sortir serà senyal que en Piera no es banyarà.

Hi ha també cuina econòmica, encara que això de l'economia a ell tant se li en dona, i, com és natural, també hi ha water.

Després hi ha un menjador, que ben bé, i sense dir cap mentida, hi podrien fer un àpat de germanor els socis de l'«Espanol», i encara sobraria lloc.

I, per fi, quan ja esteu tips de tant caminar, us trobeu a l'eixida, la meitat de la qual està tapada amb vidres amb els colors del club campió i l'altra meitat oberta, on també hi ha un bell jardí amb arbres fruiters. Al fons, però, hi ha una gran gàbia amb distribucions, on pensa posar-hi, ens va dir, ocells de les classes més rars que anant pel món fent d'internacional trobi. Verament, allò, d'aquí uns quants anys, entre les flors, els ocells i les criatures, semblarà un Turó Parc en petit!

I ara que tenim explicat tot l'encís d'aquell recó, ho serà, socis del «Barça», que aquest estiu, mancats com estareu de veure'l, a fi de no enyorar-lo, un diumenge a la tarda agafeu la quitxalla o la dona, o bé la promesa (tot és qüestió de gustos!), i tot xano-xano us arribeu a veure els defores d'aquella torreta, i els podreu explicar les gestes d'en Vicens, que, temps a venir, cap allà a l'any 3,000 i tants, donarà a parlar tant com en Colom internacional.

I, si no, ja ho veurem!...

EL NOI DE LES CORTS

Sombreros RIUS

Pla de la Boqueria, 6 : Jaume I, 17 : Plaça Sta. Anna, 20 : Tapineria, 62
IMMENS ASSORTIT EN CAPELLS DE PALLA I FELTRE. VENDA DIRECTA DEL FABRICANT AL CONSUMIDOR PREU FIXE

La torreta d'En Piera

Després d'un casament ve l'ofertament de la casa. I això precisament és el que ha fet amb nosaltres en Piera.

Ens ha ofert la casa i sabem que s'estarà al carrer de Galileu, 299, una torreta esplèndida que deixa bastant endarrera les cases d'en Sancho i d'en Carulla, emplaçades bon xic més avall.

Així que poseu els peus al graó de la reixa de ferro, ja us trobeu davant d'un jardí on només hi ha flors blaves i granades. Talment sembla que ho hagi pensat així per fer la murga als socis del «Sans», que en els jardins llurs no hi tenen més que plantes verdes que facin flors blanques.

Doncs, com anàvem dient, en entrar ja se us fa simpàtica aquella nova estada. Pugeu uns graons més i ja us sembla que esteu en el país dels somnis.

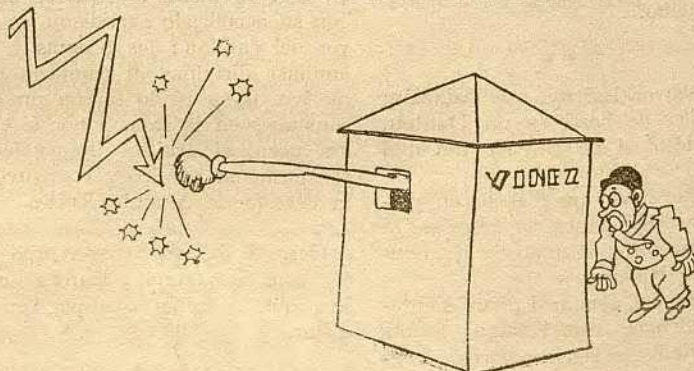
Les parets, no s'ha de negar, estan empaperades amb gust. D'una manera o d'una altra, a tots els papers s'hi pot veure l'escut del «Barcelona». Potser és una mania com la d'aquella senyora de Sarrià, que ha arribat a empaperar de cap-i-cues tres habitacions de la seva torre, però essent del seu gust...

Amb això només hi hem de fer una observació, i és que no prengui patró d'en Mallorquí, perquè, si no, li costarà car l'empaperar i desempaperar per canviar els escuts.

Els quartos els té molt ben distribuïts (s'entén, els de la torreta, eh?). Hi ha quatre habitacions,

que, si anem a mirar, per dues persones com seran, ara com ara, potser són massa habitacions. No obstant, si es confirma allò de la dotzeneta de Pieras que han de venir, com dèiem l'altre dia parlant del 18,637, podria molt ben ésser que d'aquestes quatre habitacions no en tinguessin ni per començar.

Hi ha també un quarto de bany per a banyar-s'hi, i no us estranyeu que ho diguem així, però sabem d'altres que es vanten que en la casa on viuen hi ha quarto de bany i no es banyen perquè a fi de mes el compte de l'aigua és massa alçat. En aquesta habitació hi ha també un efecte de llum molt original, al matí, que consisteix en el fet que, mentre cau l'aigua de la ruixadora, el sol penetra per una finestreta que hi ha a l'efecte, i es posa de ple a l'aigua que va caient, i aleshores surt

EN VINEZ PREPARANT EL «PARA-RAYOS»

L'equip del País del Sidral desfà la sèrie d'empats gloriosos, guanyant els federatius per la màxima diferència (13 a 13 i mig)

Després d'haver qualificat d'emocionants els partits anteriors, no tenim altre remei que qualificar d'apoteòsic i transcendental el que va jugar-se a Badalona, el diumenge, entre l'equip del País del Sidral i el de la Federació. Dues tècniques oposades es trobaren sense contemplacions. La primera, que consisteix en treballar els flatus del contrari, fou anul·lada per la segona, que consisteix en estovar els ronyons del rival. Aquesta mena de tècniques obligaren els jugadors lesionats a no retirar-se del camp, per tal de poder fer la pau. Era corprenedor veure un Plantada amb les tripes a fora les calces i una costella desllorigada, resistint-se a ésser traslladat a la infermeria. Era tràgic contemplar un Humet arrossegant un pulmó lligat amb un cordill, plantant cara al senyor Guixà, que volia expulsar-lo del camp. Era tan dolorós com punyent, a la par que emocionant, veure un Trabal que, cada vegada que estornudava, llençava un tros de massa encefàlica. I era aclaparador veure un Escoda que cada cinc minuts donava a guardar un os al barraquer.

L'equip del País del Sidral, si bé no tingué una de les seves tardes més brillants, degut al fet que el partit es jugava al matí, donà en tot moment la sensació de perill davant de la porta del senyor Plantada, que lluia un esplèndid pullover color «Muntané» i es cobria graciosament amb una cúpula

de piqué blanc brunyida als raigs ultra-violeta. L'esmentat figurí, protegit per la defensa Vila-Roca, sabé evitar discretament quantes pilotes anaven a gol, i en un moment determinat sorprengué al pleno amb la parada de l'estàtua de Colom, que consisteix amb tocar la pilota amb un dit i enviar-la a Amèrica.

Els mitjos Ferré-Humet-Trabal es superaren a si mateixos, arribant en alguns moments a comprometre seriosament la davantera, la qual es veia obligada a fer-se càrrec de pilotes que consideraven indesitjables. Aquí és on radica la força de l'equip dels federatius. Ens referim a la davantera: Ventalló el temerario, Monjo el cruel, Massoni el arrojado, Pons Cubilles el sanguinario, Trias el destripador de paraguas, i Escoda el jaguar negro (1). Hi hagué moments en què els bombers de Badalona es mobilitzaren, per evitar que la destroça fos irreparable. Afortunadament, jugadors com el Difunt, l'Irònic, el «Seren» i altres, que posseeixen una serenitat feréstega, posaren a rotllo els peus i les mans dels insadollables federatius i el partit acabà amb el resultat de 13 a 13 i mig, que no pot ésser més falaguer per nosaltres.

Mentre els federatius i els sidralistes es duxaven i els rellis senyors Guixà i Vila feien la distribució dels gols, els germans Butxaca i en Ca-

(1) Eren sis, però, havent-hi cigers entre mig, preferim callar.

biró, que ostentaven la supremacia costena en qüestions culinàries, preparaven la costellada.

Queviures, «bèviures» i «fumiures» foren devorats en pocs segons. Seguidament es parlà per rigorós torn, havent-hi veritables esclats d'entusiasme en veure que tothom estava tip de xampany i encara n'hi havia.

Com que l'acte es celebrava a porta tancada i no hi havia testimonis, s'acordà per unanimitat no criticar més les seleccions, no parlar de l'anada del senyor Plantada a formar part de la Junta del «Barcelona», entonar un cant a la imparcialitat i l'esperit de justícia, i deixar morta la qüestió dels traspasos dels amateurs. En plena digestió tothom hi vingué bé.

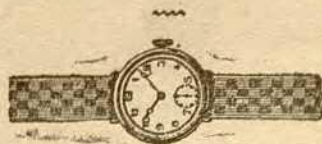
El XUT! obsequià els federatius amb unes medalles al·lusives a l'acte, obra del medallista senyor Sagi-Barba.

En acabar, es donà un «visca!» al senyor Albach, president del «Badalona», que tan gentilmente es comportà.

Es de preveure que, després d'aquest partit, la primera selecció que s'enfronti a un equip belga estarà formada per elements del País del Sidral i de la Federació.

L'èxit de taquilla es dona per descomptat.

DOVA

ESPORTMENS!

En la rellotgeria RICARD ANGELATS trobareu el Relotge IDEAL: L'únic a Barcelona PLAÇA DE SANT AGUSTÍ VELL, 8

Un equip que semblava l'«Arenas» perdè per un penal contra el «Barcelona»

Per ésser feliç no és indispensable posseir la felicitat. N'hi ha prou amb què un es faci la il·lusió que la posseeix.

Ara mateix, els que estan convençuts que l'«Arenas» que jugà a la catedral de Les Corts era el mateix que arribà a finalista del campinat d'Espanya, estan que no s'hi veuen de contents i el més insignificant suplent de l'equip bilbaí els sembla brunzent, colpidor, contundent i perforador; no caben a la pell i tot els somriu. Tot ho veuen de color de rosa.

En canvi, els eterns pessimistes que s'entretenen a portar estadístiques amb els noms dels jugadors titulars i remuguen perquè no jugava en Yermo, en Laña i en Jàuregui, i posaven en quarentena la valor dels reforços, no sortiren massa satisfets de la victòria blaugrana.

L'equip del «Barcelona» féu un partit mitjanet. Ni la davantera millor del món, ni els mitjos més incongruents del planeta, ni la defensa més formidable de l'orbe, ni el porter més microscòpic del mapa estigueren a l'alçària de la fama. L'Arocha es mostrà treballador, incansable i voluntariós, arribant a marcar dos gols; però

com que un bon conductor, amb un mal vehicle, no pot fer res de l'altre món, el recader canari no pogué passar de dos gols.

A la segona part fou quan l'equip de l'«Arenas» es va imposar. En Carulla, en aquesta segona part ens va fer quedar malament, jugant excessivament amb el sistema «Roscoff», no preocupant-se de marcar a cap contrari.

Afortunadament, però, l'Aramburo, que és un col·legiat dels que saben fer-se càrrec de les coses, en veure que el partit anava a la posta i l'empat no es desfeia, va xiular un penal, que fou rebut amb l'alegria que és de suposar. En Walter fou l'encarregat de tirarlo, la qual cosa ens estalvia d'haver de dir que va anar dins.

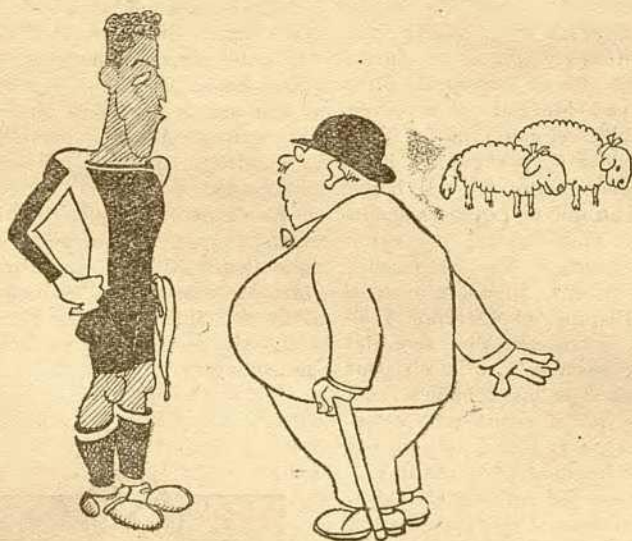
TAUJÀ EL SABIO

SEGON PARTIT

El dia que el nostre setmanari surti a varies tintes, ens volem entretenir a pintar com més exacta millor la cara llarga i prima, d'un color groc tirant a un entremig de verd i negre, que feia en Sastre el dia del partit de què parlem. No hi ha dubte que si bé en Sas-

tre no va tenir cap bona tarda, no obstant i que va fer un gol molt artístic, va ésser un dels principals factors de la victòria brillant que va obtenir el «Barça». Estem seguríssims que aquells minyons de l'«Arenas», que no s'espanten davant les entrades d'en Walter ni del mal geni d'en Plattko, varen perdre la tranquil·litat i s'esveraven en extrem cada vegada que es trobaven en Sastre al costat, amb aquella cara de desenterrat que n'habillava, capaç de fer posar els pèls de punta al més valent. Està bé que un individu de juni uns quants dies, encara que sols sigui per poder fer la competència al malaguanyat Jonny, però ja no està tan bé que, després de deu dies d'estar a règim de pa i aigua, un senyor, per més davanter-centre que sigui, surti a complir la santa obligació de fer els possibles d'empaitar una pilota al camp de Les Corts. Aquests senyors que protesten enèrgicament cada vegada que un boxador puja al ring en males condicions físiques, s'haurien de preocupar que els jugadors de futbol també sortissin en bones condicions, ja que, del contrari, ens exposem que qualsevol dia passi alguna cosa d'aquelles que ningú no se sap explicar, però que no tenen remei. Diumenge mateix, estem segurs que si en Camorera, que va obsequiar determinats jugadors amb unes quantes explicacions minucioses d'aquelles tan personals com intransferibles, n'arriba a fer una demostració pràctica a en Sastre, aquest cau desmaià i a la clínica del «Barça» tenen la mar de feina a retornar-lo.

El partit va tenir dues parts, tal com acostumen a tenir tots els partits de futbol que no en tenen més, i no s'acaben a garrotades abans d'hora. La primera part va ésser una demostració del joc ràpid dels minyons del Nord, que es passaven a la línia de mitjos nostres com aquell que es tractés de tres individus que els fes por la pilota. En canvi, la segona part es va canviar el disc, i com que la millor davantera del món va ressuscitar, aquell senyor porter que reforçava l'«Arenas» va tenir la feinada de l'època, i no obstant i que va treure unes coses d'aquelles que esgarriren, entre les quals s'hi ha de comptar una pilota que ja era a dintre, però que

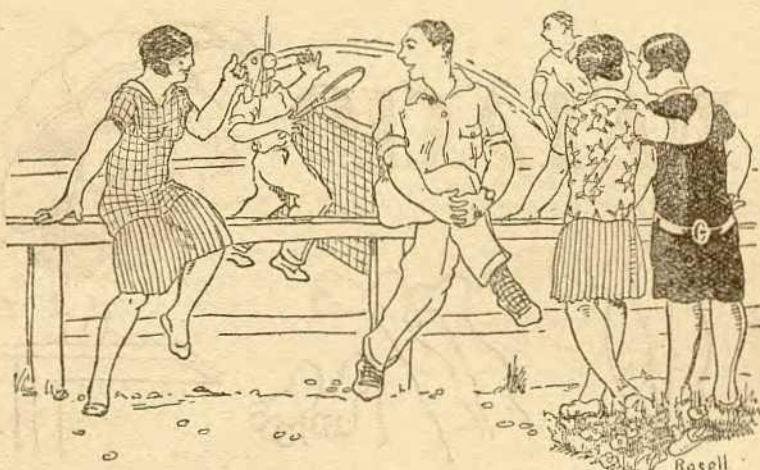
LA RETIRADA DE L'ALCANTARA

—I aquesta, és segur que serà la definitiva?

—Hombre, le diré: si el año próximo necesitan de mis sacrificios, será tan sólo una retirada estratégica.

ell hi va posar la mà i va demostrar que quan donava les explicacions del cas la pilota era a sobre la ratlla, no va poder evitar que el «Barça» s'apuntés una victòria ben merescuda, gràcies a la bona fe amb què treballaven tots els seus jugadors.

La reaparició d'en Piera després del casori va ésser saludada amb una ovació entusiasta, igualment com unes quantes jugades de mestre que va fer l'Arocha, demostrant que en sap un niu i que amb en Sagi, que trotava de valent, s'arribaran a compenetrar. En Sami va tenir una qüestió amb uns minyons de l'«Arenas» perquè cada vegada que ell s'acostava fent-los el joc de parar la cama, ells s'hi tornaven, però aquesta qüestió no va transcendir al públic, que gairebé ni se'n va donar compte, només quan en Sami es va trobar necessitat d'unes quantes fregues que li féu l'entrenador senyor Forn marcant de pantalons blancs i jersei del mateix color. En Plattko va treure el geni perquè els de l'«Arenas» l'entraven quan tenia la pilota, i en Planas va complir com a bo. El qui va agradar moltíssim a tothom fou en Carulla, que, sobretot a la primera part, va fer tres cents dotze quilòmetres amb vint-i-vuit metres i dotze centímetres, essent molt escasses les vegades que va acabar una qualsevol de les moltes jugades que començava, i ens va recordar aquelles memorables exhibicions del Castillo, llavors que s'entrenava per fer la travessia de l'Atlàntic a peu intentant batre el record d'en Lindbergh. I encara que a la segona part ho va fer anar força bé, i que en Ponsa i l'Arnau tingueren estones bones, hem de fer constar que, ara com ara, en Walter continua essent el rei i que sort en tenim d'ell, o, si no, les davanteres dels equips que lluiten contra el «Barça» foren capaces de faltar al respecte a qualsevol, i això no es pot permetre de cap de les maneres perquè l'score se'n ressent.

—Ell diu que allà on posa l'ull posa la bala, però jo el que veig és que allà on posa la bala posa l'ull.

El primer gol el va fer en Sami en una jugada d'aquelles que en té l'exclusiva. Això va passar a la primera part, i així es va acabar aquest temps. A la segona, un centre d'en Sagi va ésser fallat de la manera més innocent per un defensa de l'«Arenas», i es trobaren en Sami i en Sastre davant de la pilota a dues passes del porter, i, després d'una breu conferència entre els dos esmentats davanteres del «Barça», en Sami se la va posar bé i va aconseguir el segon, mentre en Sastre ja li allargava la mà per endavant per felicitar-lo. El tercer fou obra d'en Sastre, que va agafar amb molta oportunitat una passada de l'Arocha, que havia arrebategat la pilota gràcies a una aclarida d'en Walter, i quan el porter s'ho va veure venir, ja no hi era a temps. El darrer gol vàlid el va entrar l'Arocha d'un xut fantàstic llençat des d'una distància més que regular, que va entrar com un coet a la porta d'aquell noi del jersei verd-lloro.

En Camorera va cuidar-se de la part que feia riure amb les seves meticuloses explicacions, i el públic, que no omplia de bon tros el camp, es portà força bé, sobretot quan la victòria ja era segura.

DIFUNT

prés d'una temporada d'absència. I el més xocant és que els victoriosos no són els titulars que fan els bolos. Almenys així ha estat en el partit que ressenyo. Una davantera composta per en Ventoldrà, en Vilar, en Bragulat, n'Oramas i en Comas, va fer el que li va donar el gust i la gana de la defensa del «Sans», malgrat els esforços d'en Casanovas, si bé en Perelló no hi era, essent substituït per en Soligó.

A l'equip del «Sans» va reaparèixer en Feliu, que de bé que ho feia li van dir que més valia que plegués, la qual cosa va fer amb alegria general. El seu substitut, en Valls, sense fer res d'extraordinari, va aconseguir el gol de l'honor.

Els gols de l'«Español» foren obtinguts per en Vilar, en Bragulat i en Ventoldrà, que no són reflexe de l'intens domini que va exercir la davantera de l'«Español».

Els «Sans», va jugar molt desencertat, salvant-se en Moliné i en Casanovas, que va evitar un resultat més contundent.

L'«Español», doncs, ha vingut amb una empena que dona molt que pensar i que si pot sostenir fins l'any que ve, donarà molt que dir.

Ara, que estem en la temença que aviat no es desinfla, per no perdre el costum.

MARGOT

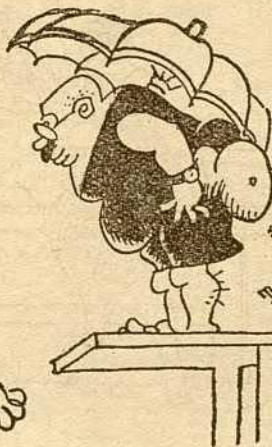
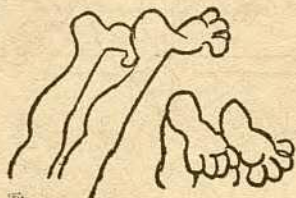
Español - Sans

Als realistas sembla que les excursions els serveixin de reviscolament. Allò que no poden aconseguir en un campionat jugat normalment, ho aconseguixen des-

L'únic substitut del Xampany és el **VIVERT**

CALLICIDA
DEL DR. PIZA
VLLS de POLL, DURICIES, VERRUGUES
TUB 1/25. VENDA PLÇA PI N. 6. FARMACIA

NATACIÓ

Quatre veritats

Una de les millors coses que, sens dubte, té el club degà, és l'agrupament d'*sportmen* veritat, conegut per «Veterans».

Per ésser un cas únic dins Catalunya i dins Espanya també: per ésser els únics veterans que entre tots els esports practiquen encara el de la seva especialitat, mereixen tota la nostra admiració i tot el nostre respecte.

I ben bé pot dir-se que de veterans sols en tenen els anys i el nom, perquè, quants equips de joves voldrien la qualitat i, sobretot, l'entusiasme, d'ells!

Així com la majoria de cercles esportius han de refiar-se del jovent que empeny, en el «Barça» succeeix tot el contrari. Amb paradoxa desconcertant, dins ell la única alenada de joventut, de renovació i d'entusiasme, ve dels veterans, dels vells, precisament.

Veterans? Per què dir-ne veterans? Aquesta paraula deixa entreveure una decadència, un defalliment que no existeix. A més, aquesta paraula, aplicada a l'home d'esport, és sempre una fina ironia...

Puntals fermes, podríem dir-ne.

Els no van al club per torrar-se la pell...

Mutpapez, 32 : Barcelopa

Bilbao: Jardines, 9; Tel. 6202

Els no són nedadors per exhibir-se davant les filles de Maria...

Els no tenen dalit d'anar al club per passar a Sant Sebastià...

Els practiquen l'esport perquè l'amen com pocs...

Diguem veterans als joves i joves als veterans, i farem un acte de justícia i de reparació, car mai no s'és vell si l'home és ferm.

Perquè, certament, que el jovent que puja és d'un altre tremp que el del jovent d'aquells temps heroics de la nostra natació!

J. SUC DE POP

Protegeixi les seves cames...

sense molèsties. Usi nostre embenatge elàstic VARIX, pràctic, senzill i econòmic. Demani avui mateix detalls a

CASA SABATÉ
Especialitats Ortopèdiques
CARRER DE FERRAN, 24
:: BARCELONA ::

Gran assortit en Embenatges, Suspensoris, Turmelleres, i Genolleres elàstiques per a Sportmen

PANXADES

Si fóssim aficionats a fer pronòstics, faríem els següents, referents al campionat de water-polo:

Primera categoria: «Barça A».

Segona categoria: «Barça B».

Tercera categoria: «Atlètic A».

Com a campions.

I com a «cuistes»:

Primera categoria: «Sabadell».

Segona categoria: «Mataró».

Tercera categoria: «Atlètic B».

Sols pot haver-hi una variació, i és a primera categoria, però ens reservem el pronòstic definitiu.

Si en Segalà, en lloc de dedicar-se a pintar el seu patí, s'entrenés de ferm, encara podria ésser nedador de cuidado.

Del contrari...

L'Arnó segueix essent el dels scores fantàstics.

Enhorabona...

Tot disputant-se la copa Gay, a l'«Atlètic» feien molta broma, fins arribar a fer calades als que anaven al cap de la cursa.

I encara diem que al «Barça» tot es fa en família!

Sembla que en González, de l'«Arenys», té pànic.

I no n'hi ha per menys: en Val, de l'«Atlètic», és una fera desencabiada!

Ens diuen que als nostres millors àrbitres, Gibert, Baides i Granados serà encomanada tasca internacional a Bolònia.

Es de justícia!

COPES I MEDALLES
per a concursos d'esport i objectes per a regals

La Casa millor assortida i que ven a preus més limitats

GRIFÉ & ESCODA
FERNANDO, 36

ATLETISME

El diumenge, en el camp de l'empresa del «Catalunya», de Les Corts, tingueren lloc unes proves per escollir els atletes que hauran d'anar a Madrid en representació de Catalunya.

La Federació, i particularment el seu Comitè Tècnic, varen batre el record de la precipitació: tres proves en quatre hores.

Senyor Trabal, no està bé que ens facin esperar per tan poca cosa!

Si fos un biftec, encara!

El que és enguany, l'atletisme de la nostra terra fa llàstima. Sembla talment que li hagin fet un enterrament de tercera. Per això cridaven els del «Bloc Atlètic Amateur».

En Meléndez i en Trabal diuen que ja tenen la solució, si el Comitè Olímpic els facilita 50,000 satisfaccions.

També la tindríem nosaltres amb 50,000 satisfaccions!

En un article de *El Diluvio*, deia el senyor D. M. C., referint-se a

la Federació Atlètica: «Con la sana orientación que ahora llevan los actuales federativos, harán que vuelvan al poder algunos elementos del antiguo régimen como Cabé-Pons i Llopart.»

Ja és estrany que no s'hi posi ell. Es deu recordar dels incompatibles vots de censura.

Senyor Marco, no comprèn que se li veu massa el llautó? Qualsevol no se n'adona, amb aquelles tan gres!

En la darrera Assemblea celebrada per aquells senyors que pertanyen a «La Manigua», com a nota sobresortint es va fer constar que la Secció Atlètica comptava novament amb l'ingrés d'en Tàpies, i, efectivament, dit atleta el passat diumenge lluï els colors blaquiazules, i, un cop acabada la cursa de deu quilòmetres, el nou vice-secretari senyor Serramalera, el felicità i li donà 500 satisfaccions a compte. Visca l'amateurisme!

Ens pensàvem que només ho feia el «Barça».

ZUECO

CICLES

J. BENEDID

Telèf. 243 A. — Aragó, 270

ESPORTS

CICLISME

El dissabte al vespre, les curses del Velòdrom de Sans van ésser presenciades pel «Gallo», qui fou rebut amb grans picaments de mans per part de cert públic, donant proves aquest d'una deportivitat tan personal com intransferible.

Després d'haver vençut en Torres, d'Alacant, al belga Jusseret, en un formidable *sprint*, fou cridat a la llotja que ocupava el «Gallo», qui el felicità efusivament.

En Risetto i en Cebrià Farré es disputaren un *match* de lentitud i filigranes per no caure, resultant en aquesta forma vencedor en Cebrià Farré, però quan va ésser cosa d'anar de pressa, en Risetto va guanyar.

Després del *match* de velocitat, el «Gallo» saltà a la pista, acompanyat pel directiu sansenc senyor Vendrell, essent novament aplaudit, tocant la xaranga el pas-doble «Gallito», felicitant llavors els corredors estrangers, car havien guanyat la prova. Mentre els felicitava, en Rieleno va oferir-li la seva màquina per donar el tomb a la pista, a la qual cosa li contestà el diví calvo: «Yo quiero toros grandes, y no artefactos de esos de a dos ruedas.»

I després d'haver estat extensament entrevistat per en Fina i en Grau, del *Mundo*, i donar la sortida als corredors del *match* «omnium», abandonà definitivament el Velòdrom, en mig de grans aplaudiments.

X.

—A vostè què li passa?
—M'ofego, senyor doctor.
—Perfectament, haurà d'aprendre de nedar.

Sancho-Arocha

o el duo de la Mancha

L'Arocha, segons notícies, és un xicot admirable, un xavalet innocent i càndid, que no s'havia separat mai de les faldilles de la seva mare, i, naturalment, en demanar-lo el «Barça» — encara que l'oferiment afalagà els pares, per les referències econòmiques que tenien del campió de Catalunya — s'esglaiaren un xic en pensar que aquell canari-nadó, en sortir de la gàbia paterna, podria perdre's dintre de les boscúries barcelonines, en les quals abunden els trenca-colls.

Com resoldre, doncs, aquest conflicte en el que intervenien l'amor a les pàfies, l'amor a la popularitat del fill — un as en perspectiva — i la por de perdre les pessetes, la popularitat i el fill?

Hi havia una solució i aquesta fou acceptada *ipso facto* per unanimitat i aclamació.

Amb el fill, enviarien una missiva al «Barça», demanant als directius que busquessin un bon company i guia pel canari novell, tot just sortit del niu.

I no endevinen a qui va triar el Club de Les Corts, per dida seca de l'Arocha?...

Ja veig que els nostres lectors són intuitius i fets de pasta de profeta, cosa que celebrem. Sí, senyors, varen escollir en Sancho,

que es, indiscutiblement, el jugador de més pes del Club dels dotze mil i pico.

I ens consta que l'Arocha no té prou boca pr alabar en Sancho. La millor prova és que l'altre dia, parlant amb un grup de flamants admiradors, els deia: «Sancho es un chico admirable por todos conceptos. Su seriedad corre parejas con su amabilidad y franqueza y estoy seguro que sería mi tipo ideal, si matizara un poco más la lengua de Cervantes, o, por contra, yo comprendiera mejor el catalán. Además, hay que reconocerlo: Sancho es todo un tratado viviente de economía y ahorro. Figúrense ustedes que a los dos días de conocernos, me regaló una «guardiola». Suposem que no sería una «Guardiola» sistema Cardellach».

Per altra part, en Sancho està que no cap a la pell des que el pollet-canari s'ajoca sota les seves ales protectores. Ho creiem perquè l'Arocha, ultra ésser un bon minyó que l'obeeix cegament, algú cop — per no dir sempre — li paga el cafè i el cine, si alguna vegada surten de nit. A més, re-

Mans blapques i
cutis formós si
gasteu la famosa **Crema-Tina**

sulta bastant poètic tenir per company un canari dels que prometen...

Ara, que algun maliciós ha dit que és llàstima que l'Arocha no tingui un xic més de talla, perquè prim i lletjot com és, anant al costat d'en Sancho, Barcelona reviuria, en plena Rambla, les «andanzas» del famós «Caballero de la triste figura» amb el seu inseparable, agut, senyut i panxut acompanyant.

XUTIGOL

CARRER JAUME I, 11

Xafarderies tennístiques

Els senyors Fric, Ivanhoé, Mir Servat i Foix poden felicitar-se pel seu èxit indiscutible en l'afer Flaquer-Morales.

I diem «èxit» perquè, malgrat el malament que ho han fet tots plegats, la desqualificació dels jugadors alludits no s'ha allargat tres mesets més, com tothom es pensava.

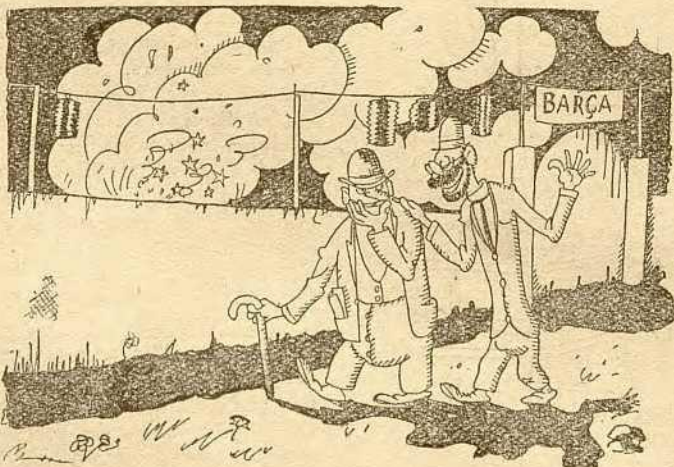
Evidentment, com deia en «Carta oberta», en Fivaller ha decaigut. Ni ens parla de les «damiselles felles sota les ombrelles», ni del «borinoteig del safareig que fa basqueig en el torneig».

Serà Fivaller *Flor de un día o las espigas de una flor*?

Arran de la meua primera sèrie de xafarderies, algú ha dit que jo pertanyia a determinat club de tennis.

Jo pertanyia a un club, és cert, però actualment sóc llibre com el pájaro en el aire, per manca de pagament.

PAUET RAFCAS

EL FOC DE SANT JOAN

—Què li sembla, quin foc més maco?

—No hi ha com tenir força trastos vells.

DES DE REUS

GRANOLLERS F. C., 1

REUS DEPORTIU, 3

A pesar que l'àrbitre no es deia Pujol, els de la terra del company de fatigues «L'Espietà» van fer llufa davant dels nostres «professionals».

Hom es creia que ens farien passar una mala tarda, tota vegada que el «Granollers» és l'equip que disposa de la millor davantera del grup, però com sigui que en aquest món el qui no té una cosa en té una altra, resultà que les filigranes de la davantera forana quedaren anuïllades davant l'actuació dels mitjos locals, els quals, avui per avui, són també els millors del grup.

Els primers 45 minuts, en què els nostres es prengueren la cosa seriosament, els endinyaren tres petonets, sense que els contrincants ens en poguessin fer cap.

A la segona part afluiran de valent, la qual cosa va ésser protestada per tots els aficionats, i, està clar, aleshores els contraris es van acréixer i marcaren el gol de l'honor.

De totes maneres, reconec que el «Granollers» és equip per poder ostentar el tan cobejat títol de campió de Catalunya.

El cor de can Passarell, degut sens dubte als estralls de diumenge passat, no pogué obsequiar-me amb les seves melodioses simfonies.

La cursa internacional organitzada per la «Sezione Diporti Casa Polono», resultà senzillament colossal i va satisfer els entusiastes, que es permeteren el luxe de poder-se gastar

deu cuatillos. A ben segur que si els 3.000 aficionats que es quedaren al carrer per trobar excessiu l'import de l'entrada, arriben a suposar que la cursa havia d'ésser tan emocionant i esgarrifosa, no tan sols esquitxen els deu rals, sinó que fan vuit petons al bigoti d'en Vergés, donen un tomb de sortidor amb en Geroni al coll i fins fan constar que l'Albinyana és el Bis-cot català.

En Xatet es dedicà tota la vetlla a fer menjar pòls al seu rival, qui treia foc pels guants i fum pels mitjons.

L'equip Espanyol - Ferré semblava, de moment, que no prengué part en

ran la paperina i les 800 peles del premi únic que hi haurà.

Tanbé els puc avançar que l'Espanyol, junt amb en Regnier i en Saura, seran els controls de viratge, per tal que no puguin fer la llesca.

De tot això, ni un mot a ningú.

Per la revetlla de Sant Pere està anunciada a la pista «Esperanza» una americana de quatre hores, i per Sant Jaume una de vuit hores, a la pista «Robespierre».

Nota.—Com que les curses són totes internacionals, deixo «barés» a tornar vint rals i un conill amb sandàlies.

COET DE PET

DES DE SABADELL

El Centre d'Esports passa aquests dies la febre que tots passen en quan han de rendir comptes als socis de la seva actuació, cosa que es fa per mitjà de la memòria que és llegida en la reunió general, memòria que l'encarregat de confeccionar-la, hi posa tots els seus cinc sentits, i fins el sentit comú, i en canvi, els socis ni l'escolten, mitja junta ha d'abandonar el lloc per finir reglamentàriament, i altra mitja ha de continuar un any més, entre els que surten, com a tot arreu, surten alguns que voldrien quedar-se, i entre els que hi queden n'hi ha que voldrien marxar-se, això, però, ha estat en nostre Club arreglat aviat, pocs dies abans de la reunió, el vice-secretari senyor Viñas, que reglamentàriament devia quedar-se, i no hi estava disposat, ha presentat la dimissió del

la cursa, però quan només mancava mitja horeta per l'sprint final, feren una sortida, seguits de Sans-Fargas, a un tren tan fantàstic, que deixaren a tothom amb l'estómac al clatell.

Durant aquest atac pispaven una volta a la parella Bachero-Senón i dues als altres equips, havent passat del sisè lloc al segon.

El primer se l'emporta l'equip Sans-Fargas, molt a disgust de la «Sezione».

La cursa, com ja els he dit, va ésser de les que deixen bon record.

Molt bé, senyor Vergés, molt bé!

Com a cosa secreta els diré que dintre de poc veuran a la pista «Esperanza» una cursa internacional (còmo no?) de tres hores a la americana, prenent-hi part únicament dos equips. L'un, estranger, està clar, i l'altre a base d'en Sans.

També els puc avançar que l'Espanyol, cada un dels sprinters disposarà en una paperina 500 endoles, i els vencedors de la prova s'emporta-

L'ESTISORA
SALMERÓN, 89

Gran chic i elegància
Sempre les últimes novetats :: En casos urgents
trajes en 8 hores

CASA DE CONFIANÇA

A. SANROMA
Belmes, 62-BARCELONA

CICLES
MOTOS
Accessoris
Articles
per a esports

COSTA BRAVA :: La maravella del Mediterrani

TURISTES! Visiteu el Santuari de Sant Sebastià de Palafrugell!

COSTA BRAVA. Totes les persones de bon gust passen alguns dies en el modern HOTEL RESTAURANT instal·lat en el mateix SANTUARI i reconegut com el millor situat per sa meravellosa vista, única en el Mediterrani. HOTEL RESTAURANT de moda sota direcció del seu amo Modest Lladó. Preus moderats

càrrec, i per a cubrir-la ha estat nomenat el senyor Cardús, que finia reglamentàriament, i com que li recava la cessantia, ara pot continuar, i *tuti contenti*.

Entre els nostres jugadors també passa el mateix, són retinguts els qui voldrien volar, i són llicenciats els que no tenen ales per a volar.

Entre els primers s'hi troba en Tena II, que sollicitat segons diuen per l'«Europ», el «Barcelon», «Real Madrid», «Múrcia» i altres, el Centre d'Esports li barra el pas amb 500 pessetes mensuals, nosaltres trovem que ja podria estar content, i en canvi, ens informem que ell jura i perjura que després de l'excursió a València, no jugarà més amb el «Sabadell», i el seu actiu apoderat ho confirma, assegurant que o bé anirà a Múrcia d'entrenador, o anirà a Cuba amb l'equip d'en Paco Bru, per la consecució del qual ja s'han cursat cablegrams; si ho aconsegueix, el nostre Club haurà perdut bous i esquelles, ja que ha cap d'aquestes determinacions del Tena II pot fer-hi res el Centre per a destorbar-les; si es determina per Múrcia d'entrenador, els murcians hauran estat per a nosaltres altra vegada la nostra *pesadilla*, tot just l'actual Junta va fer-se càrrec de la direcció, ens prengueren el davanter-centre Zamora, i ara, a ses acaballes, ens prenen en Tena II, res, que aquells senyors demostren tenir bon gust i moltes pessetes, i el «Sabadell» és qui rep.

Dues són ja les excursions que se'ns han anat al boll, per Pasqua anàvem a Girona, i la setmana passada a València, i hem perdut el tren cada vegada, la darrera especialment fou una llàstima, tots els jugadors s'havien abstingut d'estrenar el trajo d'estiu per a poder marcar l'elegància per la glorieta i carrer de la Paz; en Cardús, que hi anava de delegat, ja s'havia comprat barret de palla. La notícia que ens quedàvem sense anar a València, la vàrem rebre quan el capità de l'equip senyor Martí era a la barberia a fer-se massatge i tallar-se els cabells.

TU-TUN-KAMEN

MEDALLES I COPES
per a concursos d'esports
E. SEGURA-PL. REIAL, 15

DES DE GIRONA

INAUGURACIO DE L'ESTACIO
E. V. A. (13 metres)

(Eva no vol pas dir la dona d'Adam;
és l'emisora del famós Estadi Vista Alegre)

A les 6'25: Anunci de començament de festa per la Banda de trompetes que dirigeix «el maestro».

A les 6'30: Senyals horàries i indicacions del temps per les ondes vibrants que produeixen els hemisferis posteriors de la massa còsmica d'en

AVIS

El taller de Fotografia de

R. ARRAUT

Bonsuccés, 7

S'ha traslladat al pis principal
de la mateixa finca

En aquest taller no es ven material
fotogràfic ni es retrata, sols fem
treballs per aficionats

Poc. (Anunci: Taponat con el tapón
higiénico.)

A les 6'35: Conferència sobre els arbitratges tempestuosos, a càrrec d'en Roset, *refferé* apocalíptic. (*Siempre el higiénico tapón; tapón higiénico.*)

A les 7'00: El cor d'asos cantarà el «Dies sille» a la Directiva. (Turrons de neu, Oliver Vechi.)

A les 7'30: Cant de la «Carretera Castellana» per l'oficial de secretaria senyor Saliné, acompanyat al piano pel senyor Cruanyes. (L'empresa, en perspectiva d'una averia en el microfon per la potència desmesurada de la veu del cantant, n'ha instal·lat dos de recanvi.) (Anís Univer-

so i Bach, Quine Regàs, Licors explosius de fabricació indígena.)

A les 7'40: El senyor Montanya «jaleato» de la seva nombrosa família, cantarà els goigs de Mossèn Francisco. (Sidral i Llagostins: African Bar.)

A les 7'45: Una excursió per Girona pel senyor Gibert (sense el burro) indicant la manera d'ensenyar Girona a un equip foraster per tal d'esgotar-lo per al partit de la tarda. (Això ho escoltaran molt bé els de Tarragona.)

A les 8'00: Auto-bombo: Cuplet picareasc per un ex-equipier unionista. (Calçotets i samarretes marca «Mundet».)

A les 8'10: El detectivisme aplicat al futbol, o un viatge a Mataró, pel sabater senyor Sabat.

A les 8'30: *Cierre de la estación*, amb mots d'acomiadament pel mestre de cerimònies senyor Masó, Noi de la Pepa. (Preparació pel K. O.: *gimnasio Gómez*.)

A les 8'59: Després de sentir uns quants anuncis més, «Radio Llauna», instal·lada pel senyor Boix, ha *retransmitido* la sessió de l'emisora EVA, no reparant en sacrificis per la popularització de l'EVA de Girona. (*Siempre EVA, EVA, EVA...*)

RADIO-LLAUNA

DES DE MATARÓ

Després d'una nit de llamps i trons, com per art d'encantament, es trobaren reunits tots els de Junta de l'«Iluro», asseguts a l'estil moresc, fumant en pipa, menys en Subirà, que «polva».

En Fontrodona, que dormia tranquil·lament, va despertar-lo una panarola que li havia fet l'ou al mostatxo. Mentre maleïa aquella bestiola, va entrar en Lleonart, però, sentint tantes malediccions, va reular, creient que anaven per ell. En Tarragó i en Torrents van agafar-lo del braç i, com que són els que fan més cara de respecte (si les aparences no enganyen), van fer-li creure que no anaven per ell. Van explicar-li el cas, i en Lleonart, volent donar proves de la seva bondat, volia anar a buscar l'escopeta per matar la bèstia, però en Blanchart li va dir que no hi havia necessitat, puix en Vidal, que és domador, l'havia recollida per al seu parc zoològic.

Comiseria, Corbateria i Articles de punt

JAUME SANS

BOQUERIA, 32 :: TELÈFON 3757-A

ESPECIALITAT EN LES CAMISES A MIDA

En Lleonart, que tenia pressa, car el cafeter li tenia aigua calenta preparada per rentar-se els peus, explicà d'una manera curta, però categòrica, l'objecte de la seva visita, dient així:

Condolgut dels resultats del «Manresa» i «Badalona», podríais llamarme mona si creara enemistats.

Amigo como el que más del fanático que paga, he puesto un dit a la llaga y me ha dicho: Jugarás!...

Con mi determinación us vinc a sacar de apuros; ja que ni repartint duros alegraré tant a l'afició.

Húndase la Camarilla y reviente su director; no quiero seros traidor, mal em donessin morcilla.

Perdón de una vez, amigos, un perdón bueno y sincero, de vosotros si espero y de los buenos directivos.

Perboromentol Gran dentífric i desinfectant. — Higiene i blanor de les dents

De la Camarilla perversa, ay! del pobre que ensopega; son más feos que la pega y más listos (?) que una ardilla.

Ellos me han enredado, y, claro, lo reconozco; por qué, Dios mío, soy tosco, siendo tan espavilado?

Reconociendo mi desvío, postrado aquí me tenéis; soy humilde, ya lo veis; conclúyase ya este lío.

Y como me llamo Lleonart, juro ante una cerilla que a los de la Camarilla la closca haig d'esbotzar.

Venga, pues, ese perdón; por Dios, no em feu esperar, porque se va a despedazar mi afligido corazón.

Pausa. En Lleonart plora. Els de la Junta també, menys en Vidal, que avença temps domesticant la «panrola». Aquest, que fins aquí és el més

MONTFALCON

Quadros
Gravats
Marcs
Motilures
Tapissos pintats

BOTERS, 4
(final Portaferrissa)

serè, contenint-se un estornut, fa una ganyota i diu a en Lleonart:

Si este acto de contrición es puro, como no dudo, haciendo yo un estornudo (atxem!) te concedemos el perdón.

En Lleonart fa un petó a tots, excepte en Castany, que n'hi fa dos, donada la composició de la seva closca, repartint als presents, com a record, un cartutxo buit, exclamant:

Es verdad que una hora tonta fins «Pepet» la pot tenir, pero que yo la haya tenido no lo he pogut pair.

I fent un moviment de majestat, fent voleiar els braços com en Triallagostins quan despenja una paperina, acabà dient:

A ese campo de futbol, honra y gloria de Mataró, brillará, como brilló, el claro y hermoso sol.

Tingui gana o vagi fart, vagi de cacera o no, el mig-centre seré jo: vostre fidel amic Lleonart.

PEPET

DES DE TARRAGONA

Avui he de comunicar als volguts lectors del mai prou alabat XUT! una nova super-extra-sensacional. Sí, senyors. Es tracta de la celebració d'una setmana esportiva basco-taragonina per les vinents festes de Santa Tecla. Serà una cosa mai vista ni prevista. En ella hi prendran part futbolistes, hockeymen, tennistes, bogadors, nedadors, atletes, etc., i

a més, si es poden vèncer certes dificultats, es faran partits de bescambrilla, tresillo, jocs de saltar i parar, corretgeta, ning-nang, concursos de balls, castells de llumins artificials i, per complement de programes, interessants combats de boxa i demostracions de cants.

Ara, que tots aquests excepcionals actes tindran lloc si es reuneixen les suficients endoles per les despeses, car, del contrari, això que els he explicat no serà més que un somni o una «flor de un dia», que pel cas és el mateix.

De totes maneres s'està treballant perquè aquest somni pugui arribar a ésser una realitat. En fi, ja ho veurem.

* * *

Si la meua memòria no em vol gastar brometes pesades, em sembla que encara no els he parlat mai d'un concurs de futbol de la categoria de futures llumaneres que organitza la «Penya Esportiva Cafè Tarragona» i que s'està celebrant actualment. I no els en he parlat perquè trobava que un concurs d'aquesta mena, en què allò que abunda més és l'ensopiment,

Bevedors de Xampany proveu el VIVERT

no podia interessar els volguts lectors de les meves cròniques, que només desitgen noves que els impressionin. Però, tota vegada que durant la celebració d'aquest concurs vénen ocorreguent certs casos graciosos, els en faré dos cèntims i mig.

Abans de començar el concurs i després de moltes discussions, es decidí que l'equip «E. F. 23» prenguéssin part en el torneig, sense opció al trofeu, però sí amb dret a la puntuació. Però com sigui que el dit equip en els primers partits feia massa forrola i ocupava el primer lloc de la classificació, i la qual cosa, pel que es veu, no feia gràcia als directius de la «Penya», aquests, sense fer honor a la seva paraula, anunciaren a l'«E. F. 23» que no es fessin il·lusions, car si volien seguir prenent part en el concurs, havia d'ésser sense puntuar. I les «estrelles», comprent que això era una injustícia per tots quatre costats, decidiren retirar-se i donar una alegria als senyors de la «Penya», abans que deixar-se prendre el pèl per uns senyors que no eren precisament llurs barbers.

Gran Concurso Hípico Internacional en el Parque del REAL POLO JOCKEY CLUB (carretera de Sarrià)

Día 29. — Cuarto día, a las cuatro tarde. COPA BARCELONA y RECORRIDO DE CAZA, 10,000 pesetas en premios y dos copas.

Día 3 julio. — Quinto y último día, a las cuatro tarde. VENDEEN, POTENCIA y DESPEDIDA, 7,000 pesetas en premios y dos copas.

Despacho de localidades a la taquilla del Teatro Novedades, de 11 a 1, i desde las 3 a la del Real Polo Jockey Club. Día 28. — Verbena de San Pedro; a las 10 de la noche, Gran Baile en los jardines del Parque.

Marc Registrat

ELS LUBRIFICANTS AMERICANS IMPORTATS DE

"SILKOIL" SON ELS PITJORS

Representant
VICENS PIERA

MAGATZEMS I OFICINES
Consell de Cent, 265 i Tel. 4824-A i Barcelona

Després, un concurs com aquest, que a part del trofeu que s'hi juga és de caràcter amistós, resulta que, en ésser a les acaballes, que ja hi hauria d'haver un destacat dels altres, succeeix tot el contrari—car el «Gimnàstic III» i el «Tarragona» estan empatats a onze punts, seguint-los el «Tarragona III» amb deu—i passa que els partits, en lloc d'ésser partits de futbol, devenen batalles campals, com, per exemple, la del dia del partit «Tarragona»-«Tarragona», que la gent encara corre ara.

En fi, tindria moltes coses per dir-los, però com que l'espai de què dispo no m'ho permet, ho deixaré per un altre dia, si Déu vol i no se'm despenja l'estilogràfica.

Salut i macarrons.

LLANGARDAIX

DE DE TORTOSA

Tururut! Tururut! Qui gemega ja ha rebut! Així ho podem dir, ja que el nostre equip, traslladant-se a Amposta, va rebre una lliçó de gols, puix vàrem perdre per 5 a 1. Causes? El no arrencar sempre el mateix equip. Ara que hem jugat contra un equip fort, hem demostrat que la defensa fluïxjava i la línia mitja no va gaire a l'hora, car encara que en Carrasco fa el que pot, no és el seu lloc adequat. Esperem, no obstant, que, entrenant-se més, quan surtin no ens faran quedar malament...

El públic i àrbitre, bé.

El nostre enviat especial (per cert que ho va fer a peu), junt amb el president de la «magre...ica», es varen vendre a l'enemic... Desagrafts!

En Panfil va presentar la dimissió i després la va tornar a presentar; tot plegat, que continua essent dictador. Vesteix tant, això! Home, Panfil, ens ho creiem... però, vaja, veiem que encara ho ets molt més... Potser et vas enlluernar? Consti que els colors són molt macos, oi? No malpensar, eh? Els colors del trajo de dictador...

Hem celebrat al camp d'esports la revetlla de Sant Joan. Nosaltres, pagans fins el moll dels ossos, vàrem anar-hi. Quasi ens vàrem enlluernar en veure tan bonic com era. Renoi i quina de nenes maques! Sobre totes, però, sobresortia la bellesa de les

sportmen. Bé: que quasi ens vénen ganes d'entrar al gremi dels casats...

Ens volien pegar, però en saber que som íntims de l'Uzcudum, ens van indultar... Gràcies! Ja no ho farem més... *Mea culpa, mea culpa.* Amén.

PASTISSET I COMPANYIA

DES DE SANT FELIU DE GUIXOLS

Allò que temps enrera anunciàvem respecte la separació d'en Miquel del «Barça», és ja un fet. Aquest gran jugador torna a ésser a Palafrugell, com el fill pròdig, entre els seus; després d'un ridícul semblant, jo crec que el millor que podia fer era no deixar-se veure tan aviat pel seu poble.

Aquell «Ateneu Deportiu», que fou el primer de la «provincia» en conquerir el cobejat títol de Campió de Catalunya de segona categoria, se n'ha anat al cel.

D. E. P.

Aquesta setmana, els organitzadors del club local «C. E. I. D. A.», continuador de l'«Ateneu Deportiu F. C.», han organitzat pel dia 13, revetlla de Sant Joan, un lluidíssim

ball per a celebrar la inauguració de la novella entitat.

El partit jugat a Palafrugell entre l'equip d'aquest nom i el «Figueras», corresponent a la «Copa Provincial», fou arbitrat per aquell «celebre» Sojo. Aquest bon senyor, causant d'innombrables raons en partits de futbol en els quals arbitra; víctima, darrerament de les carícies que li feren uns quants jugadors del «Girona» en el partit contra el «Palafrugell», ha volgut escoltar una ovació que li devia el soci «palafrugellenc». En presentar-se al camp, comprenent-ho així (?) li va dedicar una ovació. Ves com s'ajuden i s'ajunten en el infortunio.

Felicitem sincerament el «Palafrugell» per haver obtingut per aquesta «provincia» el campionat de Catalunya de segona categoria. No obstant, devem fer present als entusiastes i vinguts corresponents de diaris barcelonins, que el «Palafrugell» ha guanyat, tot just ara, el campionat aquest i no per segona vegada, com diuen. A no ésser que vulguin quedar-se el títol que va guanyar l'«Ateneu Deportiu» l'any 1922!

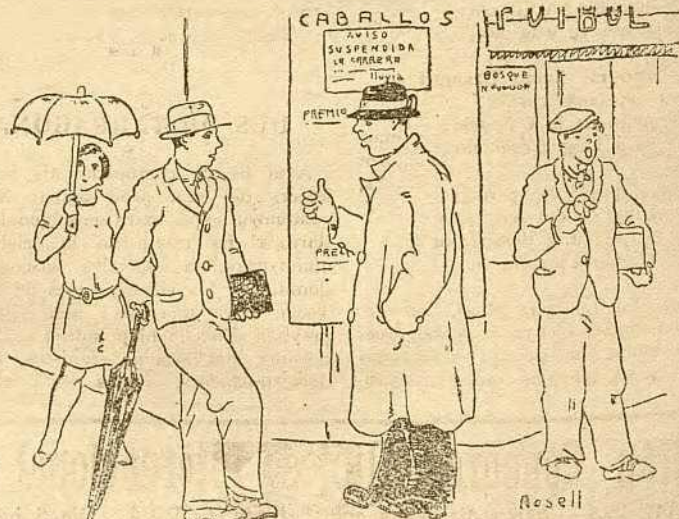
EL GERMÀ I L'ONCLE DE N'HAND

DES D'ESPARRAGUERA

—Pst! Pst! Que no ho sap?

—...!

—No? Doncs sé per part certa que l'equip que es farà enguany és el següent: Llauné, Canyada, Martí, Murà, Barberà, Tormens, Hinojosa II, Massó, Torres, Hinojosa I, Puig.

ENTRE ESTUDIANTS

—Que no ho saps? M'han suspés la carrera i *sin embargo* llovia.

—Que potser corries al velòdrom de Sans?

—Ca! Vol dir? No ho crec! I el «C. d'E. de Sabadell», com ho farà sense en Canyada, l'emul de Sitges?

—No s'hi fixi. El xicot s'ha casat i la seva costella el vol ben a prop, del contrari...

—I el Jepet, l'Escalé, l'Altarriba, en Subirana i tots els altres que han participat en *los grandes partidos*?

—Què hi vol fer! L'un perquè ha d'ésser pare, l'altre per por de la mare, l'altre perquè en sap prou, l'altre per..., i tot plegat un fàstic.

—Bé; i en Martí tanmateix és segur, ell que deia...

—No en faci cas. Recordi's del pretensió Matas, que la va dinyar; però en Martí serà sempre ell.

—I...?

—Tinc tard. Miri, la setmana entrant n'hi faré cinc cèntims més.

UN DEL FUM

CASA SIBECAS
EL MILLOR MATERIAL ESPORTIU
Aribau, 35 - Telèfon 5031-A

DES DE VILANOVA

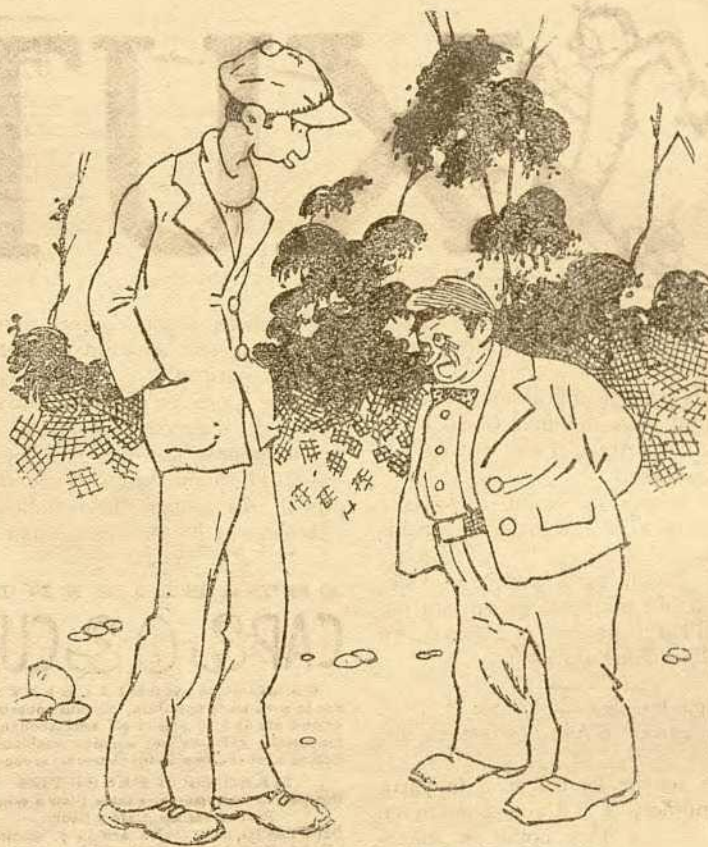
Canti nou, aigua fresca. El passat diumenge els directius actuaven d'empleats del camp. Mentre els estalvis no es mengin les estovalles!...

Foment del Ball Popular, focs d'artifici, sardanes, ballables, cavallets, «verbenes»... Es va elegir una Junta Esportiva, o bé una Comissió de Festes?

La pista (?) de bicicletes fa més fàstic del que en principi vam creure. Es del tot necessari que aquell munt de runes desapareixi com més aviat millor.

En Galceran, cada vegada que marca un gol, es mira en González i, tot fent la mitja rialla, li diu: «I doncs, què?» El dia del primer partit amb el «Güell», fins va enrogallar-se de tant repetir la mateixa frase.

Ens han dit que aviat vindrà el primer del «Manresa». I ens havem quedat tan tranquils. Amb l'equip

moreno

L'alt. — *Que no ho saps? Varen desqualificar-me per un cop baix.*

El baix. — *Quina injustícia!*

que ara tenim, no ens espanten ni els camps olímpics.

De la competència que s'ha entaulat a l'Associació entre el primer i el reserva per veure qui aconsegueix més gols, el passat diumenge va sortir-ne victoriós el segon. Mentre aquest va marcar-ne deu als del «Ball Popular», el primer «solament» va poder guanyar el «Güell», jugant a la Colònia, per 6 a 1.

L'equip del «Ball Popular» no va

poder lluir els mallots blau-vermell. No s'ha pogut esbrinar si en tingueren la culpa els de l'Orfeó, o bé l'«Alcalde» i en Fortuny. El que sí se sap del cert, és que els primers van amenaçar i els segons agafaren por.

RASGOS DE INGENIO DE JACINTO BENAVENTE

Un tomo en rústica, con portada a tricromía, 2 pesetas

De venta en todas las librerías y en nuestra Administración Consejo de Ciento, 201

«Diu l'Avinyó que en el partit jugat contra el «Güell» al camp del mateix, ni es recordava que formava part de l'equip, embadalit com estava amb les magnífiques combinacions dels davanters. Una cosa semblant va passar també a en Baldrís. I diem nosaltres: «Almenys poguéssim conservar aquesta davantera fins passat el campionat!»

MULEY KAN-KAN

LA GRAN MODA
SASTRERIA CAMISERIA
RAMBLA DE LES FLORS 4
TRAJOS A MIDA PER A CABALLER - PER A JOVENETS - NENS
TRAJOS I ABRIGS CONFECCIONATS EMPLEANT EL NOU SISTEMA
DE CONFECCIO TAL COM SI FOS A MIDA - PREUS LIMITATS

XUTS

La Junta del «Barça», segons ens han dit, sofrirà grans variacions.

Dels antics, únicament restaran formant part del nou Consell Directiu don Arcadi i els senyors Sunyol i Soler.

Els altres quedaran cessants i passaran a la categoria de senzills socis.

La Junta, però, perquè no s'enyorin, els permetrà passar un parell d'hores fumant el cigarret, en aquells sillons de pelux.

Eren les deu de la nit.

El carrer d'Astúries estava desert.

Un senyor va trucar a la porta del número 4 i d'una finestra en sortí el cos d'un home en mànigues de camisa.

—Què vol?

—Que hi és en Sagi?

—Passi.

El senyor entrà i als cinc minuts es sentia discutir acaloradament.

—No n'hi puc oferir més de cinc mil.

—Bé, doncs: deixem-ho a cinc mil.

Una hora després aquell senyor sortia carregat amb un paquet de tamany natural.

—Per 5,000 se'n va a l'«Espanol»?—li diguérem nosaltres sortint-li al pas.

—Fugi, home! Si vine de comprar-li tres grosses de medalles!

Acabàvem de fer una planxa.

ESTABLIMENTS CAP 2 0 2 CUA

FAMOSOS RESTAURANTS
Per la seva carta apetitosa, els seus coberts excel·lents des de 2'50 ptes, i els seus abonaments senyorials, val·dors per ambdós establiments. Delecti's tot el dia amb nos coneixis i el seu gran

MENÚ DE 6 PESSETES
Compost d'entremesos, quatre plats a escollir, Postres variats, Cafè y licores.
DIPUTACIÓ, 202 (entre Aribau y Montaner)
I PASSADOR DEL CRÉDIT, 517, en el mateix carrer de Ferran. Tel. 2230 A. 1999 A. Barcelona

En Zamora i en Sami es compren els barrets a can Tanganelli: Jaume I, 3.

El «Terrassa» ha amenaçat en Broto amb rebaixar-li el sou de 600 pessetes a 450.

En Broto, que volia comprar-se un sis cilindres amb paracaigudes

i salvavides, ha rebut un disgust de mort.

Si la Junta no s'enterneix, es veurà obligat a deixar l'automobilisme, car del «Citroën» ja no li resta més que mig palafang i una clau anglesa.

En Broto va cedir el seu «Citroën» a prova a un cèlebre mig-centre d'hockey, el qual es comprometé a pagar-n'hi 5,000 pessetes.

Però resulta que l'ahudit mig-centre ha passat la frontera amb el «Citroën» i ningú no sap on para.

Amb motiu d'aquesta jugada en Broto està que treu castells de foc pels queixals, i quan renega les cases de Terrassa tremolen.

A Terrassa hi ha pànic.

La gent abans de sortir de casa, esguarda per entre les persianes, i al primer soroll sospitos que se sent corre a tancar-se amb pany i clau i tremola.

Vostès potser creuran que el motiu de tot això és l'haver-se registrat algun fenomen sísmic, o bé que els astròlegs hagin anunciat la caiguda d'un bòlid.

Doncs, res d'això.

Tot aquest pànic és degut únicament al fet que en Papell ha repretat tots els directius del «Terrassa».

D'un article publicat a La Vanguardia, en copiem aquest trosset, que, com veuran, es porta l'oli, parlant de natació:

«Antes de los cinco años sería inútil tratar de hacerles comprender el mecanismo de los movimientos de pies y manos. Por el contrario, de cinco a doce años, es la edad más a propósito para aprender a nadar bien. Esto no quiere decir que a otras edades no puedan lograrse buenos resultados en el deporte de que hablamos; mas, según advierte el proverbio «de los

ACADEMIA ARCHS, 10 (Plaza Sta. Ana y Nueva) FUNDADA EN 1879: T. 5041-A

SUCURSALES: en Madrid, Avenida Conde Peñalver, 7; en LÉRIDA, Estereria, 10

COTS

CLASES SELECTAS (separados los dos sexos en diferentes pisos y escaleras)

ASIGNATURAS: Letra Comercial, Ortografía, Correspondencia, Cálculo, Clasificación y Archivo, Prácticas de Escritorio, Teneduría, de conformidad a las leyes tributarias y Libro de Ventas, Mecanografía, Taquigrafía, Dibujo, Francés, Inglés, etc.—Clases generales cuenta métrica.—Clases particulares para personas respetables.—Nuevas clases para la MUJER a 5 ptas. mensuales, una hora diaria, y alterna el Francés, Inglés, Mecanografía, Taquigrafía y Dibujo.—CURSOS RÁPIDOS

cuarenta para arriba...» la tarea viene a ser bastante difícil.»

Ara comprenem per què de *La Vanguardia* en diuen el diari dels morts.

Males llengües asseguren que en Vinez es va valdre d'un truc poc noble per vèncer en Cola.

Diuen que mentre s'estava preparant dalt del ring per començar el combat, en Vinez va sentir com al recó d'en Cola parlaven de la lleugeresa i de la mobilitat de l'Otto Laner.

El francès ho va aprofitar per demanar a en Tomàs, quan tot just començaven a combatre:

—*Savez vous quelle difference il y a entre ce boxeur allemand et un «Studebaker»?*

—*Je ne savez pas*—respongué en Cola tot esquivant l'esquerra del gavatx.

—*Donc bien, parce que c'est un Otto mobile!*

Des d'aquell moment en Cola no féu res més de bo.

—En què s'assembla el «Badalona» amb un partidari d'en Cola?

—En què és «colista».

Aaaaah!... I quina calor!

En Gallard va enviar una lletra als del «Sans» prometent que firmaria per ells...

Després tracta amb els de l'«Español» per veure d'anar a Amèrica...

I, finalment, ha dit als del «Barça» que comptin amb ell...

Si d'això no en diuen formalitat, no sé què esperen.

A en Walter li fineix ara el contracte i no s'amaga de dir que vol-

drà noves condicions per firmar de nou.

Que no s'hi encaparrí, que el «sí» ja el té.

Tots poguessin cridar alt com ell!

Set centes cinquanta al mes i deu duros per partit, garantit tot això per un contracte de trenta vuit mesos.

Aquestes són les condicions que té assignades en Castillo per les seves exhibicions.

A can «Barça» cerquen la forma de rescindir el contracte, però en Castillo fa el sord...

En Font ha demanat en Roig, del «Gràcia», pel seu representat, el «Gimnàstic», de València.

I li han dit que per quinze mil satisfaccions potser l'escoltarien.

De totes maneres, ens consta

que amb les set mil cinc centes que ha ofert en Font, el «Gràcia» resoldrà molts problemes econòmics.

El càrrec de secretari general del «Barça», a petició d'en Soler, serà proveït per concurs.

En Cabot ha vingut de Madrid i ha posat en moviment totes les seves influències.

A veure si la gentilesa d'en Soler farà que es quedi el càrrec en Cabot!

En aquest món no es pot ésser tan esplèndid, Soler!

Els nostres espies, després d'incomptables gestions, han descobert que els conspiradors que volen rebentar els projectes federatius d'en Soler, es reuneixen en un bar del carrer de Claris, que té alguna cosa que veure amb els de rugby.

No seria, doncs, res d'estrany que el dia menys pensat per allí hi hagués garrotades.

Perquè, ara, ja no som nosaltres sols els que ho sabem...

A l'Assemblea de Madrid hi van en Rosich i en Soler com a titulars.

En Plantada hi va de suplent.

De totes maneres, malgrat vagin junts en Plantada i en Soler, no passarà res: en Rosich hi serà per descompartir-los.

La Nacional, després de pensar-s'hi una colla de dies, ha decidit imposar 10,000 pessetes de multa al «Barcelona» com a càstig per no haver anat en Piera i en Sami a París a *partirse el pecho* al costat dels seus companys.

Nosaltres érem partidaris que,

Per a les Revetlles i Festes de Barri
FANABS, GARBANOS, CONFETI, SERPENTINES I TOTA CLASSE D'EXORNAMENTS

Sant Pau. 83 INDUSTRIAL BOBSERA, S. A. BARCELONA

SERVEI ESPECIAL D'AUTOMÒBILS A MONTSERRAT :: HOTEL MARCET

VOLTA COMPLETA A MONTSERRAT: Preu d'anada i tornada en classe general, 12 pessetes i 15 pessetes en preferència. — Despatx de bitllets: Hospital, 2, i Ronda de Sant Pere, 54. Telèfons 2405-A, 1198-S P, i 8987-A. — L'EXCURSIÓ MÉS CÒMODA I MÉS BELLA

si la multa no excedia de 3,000 pessetes, se'ls pagués i en paus; ara, 10,000 pessetes, ja és més botarut.

Nosaltres, per 10,000 pessetes seriem capaços de declarar-nos en rebeldia i de fortificar-nos al País del Sidral.

I en Montero i en Mateos, què?

A darrera hora resultarà que aquests dos bons senyors van complir amb el seu deure.

Ara és quan comencem a creure que el marquès de Someruelos també va prendre part en la conxorxa.

Mira-te'l, mira-te'l, que s'ho portava amagat!

El senyor Muntané (pare), el popular camaleó del Vallès, ha entrat a formar part de la Pia Unió del Sant Crist, cantant en el cor de la Tinència Parroquial de la Santíssima Trinitat de Sabadell, on fa estralls des del primer dia lluint la seva angelical i immaculada veu.

Rebi la nostra felicitació més coral.

Cantant en el cor ha d'ésser coral.

El dia 2 té lloc l'Assemblea del Comitè Provincial de la Federació Catalana, i perquè el «Barcelona» pugui seguir com fins ara essent el pinxo, ja estan corrent per aquests mons de Déu cercant delegacions els dos actius comissionats senyors Germà i Muntané. D'en Muntané no ho trobem estrany, perquè ja vàrem dir la setmana passada que havia estat baixa del club del Vallès, però d'en Germà ho estranyem perquè la baixa que deixa el pare de la solitària de Les Corts va en candidatura per ocupar-la el fabricant de l'anís del Taup.

Com s'ho prendran les hosts d'en Vallribera?

Al senyor Amadeu Aregay li descobrim una qualitat que li desconeixem: és la d'ésser dramaturg, i en el seu feude de la Creu Alta, de Sabadell, estrena una de

ses obres «Terra nostra» (El rabassaire).

Li desitgem un bon èxit en el teatre, com li ho desitgem en tots els casos que se li presentin a la Federació en bé del club que representa.

Sombreros Gorres-Boines

Sempre el més nou
i a preus limitats

La Sombrereria de tots

4, Ronda Universitat, 4, tenda

Els del «Badalona» han fet a en Miquel proposicions temptadores perquè jugui amb ells.

Però els ha contestat que, escarmentat com ha quedat del «Barça», ja en té prou.

En Mas, malgrat sembli ésser del «Barça», encara és del «Palafrugell», i com que per la seva baixa demanen un partit per festa major, sembla que no arribaran a un acord.

Car el «Barça» no voldrà cap jugador que no ingressi *gratis et amore*.

Ja és estar de broma, ja...

Els conspiradors volen presentar una candidatura a base dels se-

güents noms: Plantada, Patxot, Deop, Julinés, Roca, Valdé i Trabal.

Alguns socis del «Barça» s'han apressat a tocar ferro...

En Vila, l'actiu delegat pel Comitè de Girona, diuen que anirà a la Directiva del «Barça».

Es un home de pes, certament!

El no comparèixer el senyor Muntané al camp del «Badalona» amb motiu del partit «Federació» «País del Sidral», fou objecte de vius comentaris.

O s'havia retirat a la vida privada, o bé s'havia begut les ampolles d'anís del Taup i d'estomacal que li havia dipositat el senyor Germà.

Si no aconseguim posar-ho en clar, la setmana entrant ens reunirem per obrar enèrgicament.

Retallem de La Veu:

«Esdeveniment en perspectiva.— No tindria res d'estrany que el dia 10 de juliol vinent se celebrés a Les Corts un partit a honor de Samitier i Piera, Serien contrincants el Barcelona i una selecció catalana. Els beneficis que s'aconseguiessin serien lliurats a la Reial Federació Espanyola de Futbol, la qual sembla que va escassa de numerari.»

En Morera, company de gàbia de l'Arocha, va embarcar l'altre dia a Canàries *con rumbo hacia acá*.

Aquest Morera no és altre que aquell mig-centre del qual parlàvem l'altre dia, un xicot que, segons ens han dit, reuneix ciència, elegància, constància i perseverància i no és interessat.

Vet ací un mig-centre que, ben entrenat per defensa, pot resultar un extrem excel·lent.

El dia 10 de juliol tindrà lloc un partit d'homenatge a en Canals i en Mallorquí.

L'«Espanol» està disposat a deixar l'equip complet, tal com ha de jugar a Amèrica.

RESTAURANT DEL PARC

COBERTS des de 7'50 ptes. Magnífica terrassa sobre el llac
BANQUETS Immillorables condicions de preus

Ara només falta que el «Barça» cedeixi el camp i els asos vulguin prendre-hi part.

...I costa tant de convèncer els asos perquè juguin de franc...

Un dels nostres espies ens comunica, amb caràcter urgent, que l'«Espanol» se n'anirà a Amèrica amb la cooperació, tan *amateur* com desinteressada, dels germans Olaso, en Valderrama, en Galatas i un davanter-centre que, a més d'upa, és de pronòstic reservat.

Els socis de «La Manigua», orgullosos amb aquestes adquisicions, esperen els resultats amb veritable ansietat.

Mentrestant, per no avorrir-se, han pres un abonament a pesca del musclo a l'Escullera.

En Bru ha rebut el següent cablegrama:

«Exigencias obstruccionistas Junta Sabadell, obligan a Tena II a buscar mayor espacio para sus hazañas y pone pies a disposición balones habanos. Pocas pretensiones. —Vilamalo.»

En Bru, de moment, no ha respost, però hi ha esperances que tot s'arreglarà.

**No hi ha com el taller de sastre-
ria LLEONA, 3, per
girar vestits i abrics a l'inrevés.**

En Palau no va voler sortir amb l'equip atlètic perquè la Federació, tan atlètica com econòmica, els fa viatjar en tercera i els obsequia amb banquets vegetarians.

En Palau es daleix per l'*sleeping*, però com que el «Barça» no li va avançar l'import del desplaçament, va anar a la Federació a moure enrenou.

A la Federació, com a únic consol li recomanaren que fes una *sprintada* i que encara podria atrapar el tren en què viatjaven els altres.

Això que els federatius no tinguin consideracions ni als arxivers, fa posar els cabells de punta.

Si no ens comprometem, els di-

rem una notícia tan sensacional com divertida.

A primers de juliol tindrà lloc el *match* Rayo-Vinez.

Si estéssim segurs que el senyor Larruy no s'ha d'enfadar, diríem: mau!

Però amb el geni que gasta aquell home, qualsevol s'atreveix!

Els núvols vinga amenaçar aigua, però l'aigua no queia.

Però tan bon punt es va acabar el partit a Les Corts i els socis del «Barça» es retiraven, començà a ploure.

—Que és estrany!—exclamaven tots.—Jo em creia que no hi havia Velòdrom!

FRICOT COMPLETA L'AFAITAT

El *collegiat* senyor Camorera, a la mitja part va anar a trobar la Junta del «Barça» perquè recomanés als seus jugadors que no fessin joc brut, del contrari obraria enèrgicament.

La Junta del «Barça» es posà a tremolar i els amonestà.

Això ens estalvià tres quarts de pantomima tràgica.

LES PLANES

Restaurant SERRA

PREUS MODERATS

Deliciós clima a 20 minuts de Barcelona. SALONETS particulars rodejats de frondosos pinars. Gran menjador propi per a BANQUETS, capaç per a més de 200 coberts. MUSICA. Gran TERRASSA. COBERTS desde 6 ptes. CARTA. REFRESCOS i esmeradíssim tracte. TREN cada 20 minuts. Esplèndida carretera per a automòbils fins a la mateixa TERRASSA del RESTAURANT

Telèfon 6373 G.

El sopar que en honor d'en Walter està organitzant la popular Penya Ben Fets se celebrarà el dia deu del vinent mes de juliol, a dos quarts de 10 del vespre, al restaurant «La Patria».

Donades les moltes simpaties amb què compta tan gran jugador, és d'esperar que els seus amics i admiradors acudiran a retre-li homenatge.

En Tàpias va córrer per l'«Espanol».

En Massana, tot trist, s'ho mirava, bo i entonant la «Canción del soldado», acompanyant-lo els clubs aquells que formaven el «Bloc Atlètic Amateur», dient tots a la una: «Viva el Amateurismo del «Real C. D. E.»»

Sembla que ha produït certa sorpresa entre els tennistes l'aparició en el XUT! de xafarderies a base de raqueta.

Esperem que ben aviat s'arribarà a la conclusió que el tennis no està renyit amb el «sidralisme integral».

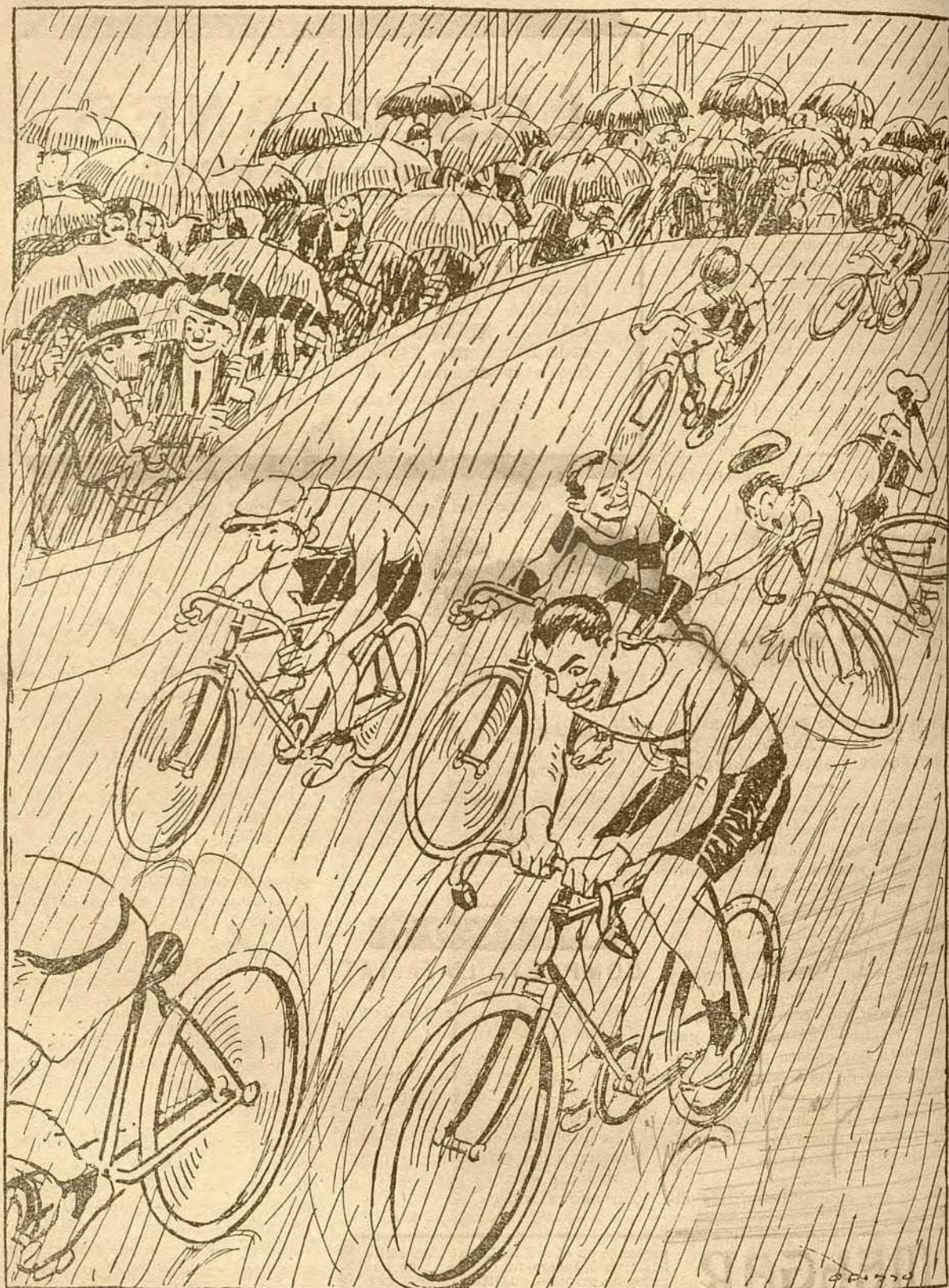
Els senyors D. M. C., de *El Diluvio*, i «Paddock», a la *Hoja Oficial*, en lloc de ficar-se al camp del «Catalunya» el passat diumenge, van ficar-se al Turó Park, a recordar aquells temps passats en què prevaleixia el *puro amateurismo*, on participà en una cursa d'esquena enrera, corresponent-li per premi dues botelles de vi ranci.

MELGAR

Ex-tallador de la casa FUREST

ROSSEBÓ, 237, entresol (junt a Rambla Catalunya)

presenta en el seu SALO de SASTRE-RIA una interessant col·lecció de gèneres de primera qualitat, propis per a la TEMPORADA d'ESTIU, a preus moderats. Trajes de purt pera CAMP i PLATJA, les darreres novetats

AL VELODROM

— Caram senyor Rafeques, vostè per aquí?
 — Veurà, l'«Europa» es a Alemanya, l'«Español» s'en va a Amèrica, i el «Barça» guilla a Anglaterra, no m'ha quedat altre remei que comprar-me un paraigua i venir-me'n a Sans.